

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

14. ČÍSLO / XVIII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

11. DUBNA 2010

Z obsahu:

Svatý Albert Veliký
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
24. března 2010
- strana 2 -

**Blahoslavený
Jan Beyzym**
Galerie svatých kněží
- strana 4 -

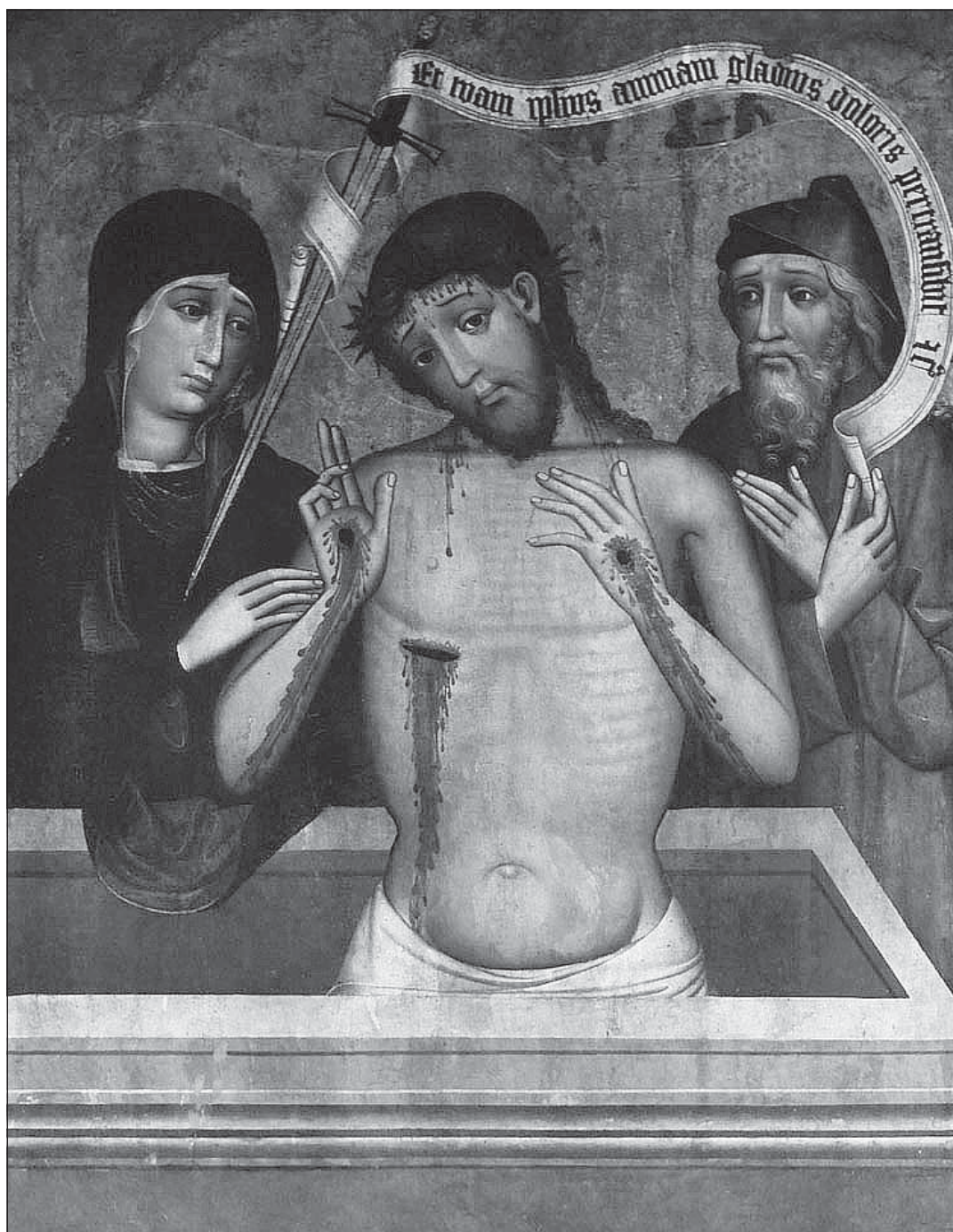
**Boží milosrdenství,
útěcha a útočiště
pro všechny**
François Zannini
- strana 6 -

Dar a tajemství
Tereza Tyskiewicz
- strana 8 -

Hrdina dějin
Hochhutovští učedníci
a skutečnost
- strana 9 -

Pravda z archivů
- strana 10 -

**Svatý František
obrací heretiky (12)**
- strana 10 -

*Neznámý krakovský mistr (r. 1450): „Misericordia Domini“, Diecézní muzeum v Tarnově.
Ve stuze obrazu je latinský nápis „Tvou vlastní duši pronikne meč bolesti“.*

Jedním z největších učitelů středověké teologie je svatý Albert Veliký. Titul „veliký“, s kterým vstoupil do dějin, označuje šíři a hloubku jeho nauky, kterou připojil ke svatosti svého života. Ale již jeho současníci mu bez váhání přidělovali vynikající tituly; jeden z jeho žáků, Ulrich ze Štrasburku, ho definoval jako „div a zázrak naší epochy“.

Syn svatého Dominika

Narodil se v Německu na počátku XIII. století a ještě docela mladý se odebral do Itálie do Padovy, sídla jedné z nejslavnějších středověkých univerzit. Věnoval se studiu tzv. „svobodných umění“: gramatiky, rétoriky, dialektiky, aritmetiky, geometrie, astronomie, hudby, tj. obecné kultury, a projevil tak onen ty-

pický zájem o přírodní vědy, které se pak mohly stát brzy oblíbeným polem jeho specializace. Během pobytu v Padově navštěvoval kostel dominikánů, s nimiž se pak spojil složením řeholních slibů. Životopisné prameny nám umožňují pochopit, že Albert k tomuto rozhodnutí vyzrál postupně. Intenzivní vztah k Bohu, příklad svatosti bratří dominikánů, naslouchání kázáním blahoslaveného Jordána Saského, nástupce svatého Dominika ve vedení řádu kazatelů, byly rozhodující faktory, které mu pomohly překonat všechny pochybnosti a zvítězit i nad odporem rodiny. Bůh k nám v letech mládí často promlouvá a naznačuje nám naši životní cestu. Ja-

ko pro Alberta i pro nás všechny jsou osobní modlitba živená slovem Páně, účast na svátotech a duchovní vedení osvícených lidí prostředkem k objevení a následování Božího volání. Přijal řeholní hábit od blahoslaveného Jordána Saského.

Po kněžském svěcení ho představení určili pro výuku v různých teologických studiích centrech u konventů otců dominikánů. Brilantní intelektuální kvality mu umožnily zdokonalovat studium teologie na tehdejších nejslavnějších univerzitách, např. v Paříži. Od té doby svatý Albert vyvíjel mimořádnou spisovatelskou aktivitu, která ho pak provázela po celý život.

Byly mu svěřeny prestižní úkoly. V roce 1248 byl pověřen otevřít teologické studium v Kolíně, jednom z nejvýznamnějších měst v Německu, kde v různých obdobích žil a které se stalo jeho domovským městem. Z Paříže přivedl do Kolína výjimečného žáka – Tomáše Akvinského. Postačila by jen tato zásluha, že byl učitelem svatého Tomáše, aby vyvolala hlubokou úctu k svatému Albertovi. Mezi těmito dvěma velkými teology vznikl vzájemný vztah úcty a přátelství, lidských sklonů, které velmi přispívají k rozvoji vědy. V roce 1254 byl Albert zvolen provinciálem „teutonské provincie“ otců dominikánů, která zahrnovala komunity rozptýlené na rozsáhlém teritoriu střední a severní Evropy. Vyznamenal se horlivostí, s jakou zastával tuto funkci, navštěvoval komunity a vyzýval spolubratry vytrvale k věrnosti k učení a příkladu svatého Dominika.

Ve službách papeže

Jeho nadání neuniklo tehdejšímu papeži Alexandru IV., který chtěl mít Alberta na určité dobu u sebe v Anagni, kam se papež často uchýloval, v Římě a ve Viterbu, aby využíval jeho teologického poradenství. Sám nejvyšší velekněz ho jmenoval biskupem v Řezně, velké a slavné diecézi, která se právě nacházela v obtížné situaci. Albert zastával tuto funkci od roku 1260 do 1262 s neúnavnou oddaností a podařilo se mu vnést do města mír a svornost, reorganizovat farnosti a kláštery a dát nový impuls charitativní činnosti.

V letech 1263–1264 kázal Albert v Německu a v Čechách a pak mu papež Urban IV. uložil, aby se vrátil do Kolína a znovu se ujal poslání docenta, vědce a spisovatele. Protože byl mužem modlitby, vědy a lásky, těšil se velké autoritě při řešení různých situací v církvi a ve společnosti té doby: byl především mužem smíru a pokoje pro Kolín, kde se

Pokračování na str. 12

Svatý Albert Veliký

„Jestliže vás svět nenávidí, uvažte, že mne nenáviděl dříve než vás. ...Když pronásledovali mne, budou pronásledovat i vás... Řekl jsem vám to, abyste si – až jednou ta chvíle přijde – vzpomněli na to, že já jsem vám to řekl.“ Ta chvíle přišla.

Bolestné údery na nás doléhají ze tří stran: předně nám působí velkou bolest ti, kteří svými těžkými hříchy a do nebe volajícím pohoršením uvolnili lavinu útoků, které je těžko zastavit. Nesmí nás překvapit, že se Boží nepřátelé pohotově chopili nabídnuté příležitosti, aby se s pokryteckou škraboškou mravokárců zakousli do církve a dávají najevo touhu prokousat se až k její Hlavě, kterou nenávidí ze všeho nejvíce. Ale o slovo se při této příležitosti přihlásili také skrytí vnitřní škůdci církve, kteří svou vlačností, sebevědomím a nekázností připravili půdu pro pohoršení a hřích a chtěli by nyní svou vinu svrhnout právě na ty, kteří jsou jim trnem v oku svou provokující věrností a horlivostí.

Média všeho druhu jako by se smluvila, že nadešla jejich chvíle, aby se konečně naplnil Voltai-

rův slogan: „Zničte tu hanebnici!“ Všichni, kdo v sobě chovali kritiku či zášť, se chopili příležitosti, aby ze sebe vychrtili všechnu svou žluč. Zvláště ti, kterým současný papež od počátku nevyhovuje, se dali do díla: „Teď, anebo nikdy.“ Zabrало by to mnoho místa, kdybychom chtěli jen připomenout, co všechno již nenávistná mediální kampaň mezi lidmi vyvolala, od veřejného plivání po duchovních osobách, které se objevily na veřejnosti v církevním šatu, až po markantní nezájem o katolickou literaturu na mezinárodním knižním veletrhu.

Tak ostrých, soustředěných a nevybíravých útoků na církev, kněze a jmenovitě na Svatého otce jsme byli svědky snad jen v době vrcholné komunistické protináboženské propagandy. Je ovšem také pravda, že toho tolik nepamatujeme. Církev a papežové už zkusili za života i po smrti od svých vnějších i vnitřních nepřátel ještě mnohem horší útoky. Že se něčeho podobného můžeme nadít i v současné době, na-

značil současný papež procky již ve své nástupní řeči.

Jako jeden z léků proti případnému smutku a malomyslnosti nám může posloužit modlitba žalmu 135 (136), který se modlíme v nešporách v pondělí 4. týdne. Žalmista v něm opěvuje vítězství Hospodinovy nekonečné moci: vše, co Pán učinil i co dopustil, je projevem jeho věčného milosrdenství. To je dobré si připomenout zvláště v tuto druhou neděli velikonoční. I na současnou bolestnou situaci se dívejme pod zorným úhlem Božího milosrdenství.

To, co nám Pán ve své lásce a dobrotě zjevil a prokázal, dává nám jistotu, že se na toto jeho milosrdenství můžeme spolehnout, a je to jistota, která nezná mezí. Současně však víme, že své milosrdenství dá Bůh zakusit jen tomu, kdo splní dvě nevyhnutelné podmínky: že pokorně a kajičně uzná své vlastní viny, takže se pevně rozhodne, že je napravi, a pak že také sám projevuje velkodušně milosrdenství a odpouští všem, kteří se proti němu provinili.

Pokračování na str. 13

Editorial

Ovoce vykoupení

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Nepochybuj a věř.

Nadchází večer první velikonoční neděle. Vrať se do večeraďla a připoj se k modlitbám celého společenství učedníků. Žalmy a duchovními písněmi chválí Hospodina a prosí o pomoc a útěchu. Pán se ráno ukázal Šimonovi, ale to je nezabývá strachu před těmi, kteří dali jejich Mistra ukřižovat. Dveře zůstávají stále *zavřeny ze strachu před Židy*. Více než na závory však spoléhej na Hospodina, *jehož oko bdí nad těmi, kdo se ho bojí, nad těmi, kdo doufají v jeho milost, aby jejich duše vyrval ze smrti a zachoval jim život*⁽¹⁾. Vždyť ten, který vstupuje zavřenými dveřmi, má dosti moci, aby zmařil úklady nepřitele.

Poznáš to jasně již z prvních Ježíšových slov, která jsou více než jen pouhým pozdravením. Je to výzva k hluboce opodstatněné důvěře a radosti, která bezpečně překonává všechnenepokoj a strach. „Jsem s vámi. Podívejte se na mé ruce: V pátek je na znamení mé bezmocnosti přibili na dřevo, a dnes vám žehnají. Podívejte se na můj bok, Probodli ho, aby měli jistotu, že mě zabili. *A hle, byl jsem mrtev, a jsem živ na věky věků. Kámen, který stavitelé zavrhl, stal se kvádrem nárožním*⁽²⁾. *Já jsem první a poslední*. Co je snazší, vstát z hrobu, nebo odpouštět hříchy? Abyste tedy věděli, že Syn člověka má moc odpouštět hříchy, *přijměte Ducha Svatého. Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny*.“

Pokloň se Pánu, který svou svrchovanou moc osvědčuje tak svrchovanou dobrotou. *Jeho milosrdenství trvá na věky*⁽³⁾. Jako by se nemohl dočkat, kdy bude moci předat vykoupennému lidstvu hlavní ovoce své vykupitelské smrti. Nepřestávej mu děkovat za jeho dobrodiní, že předává svým zástupcům své klíče od smrti a podsvětí, aby ti mohli otevřít cestu k životu, kdykoliv upadneš do zajetí hříchu.

I kdyby tvé hříchy byly jako šarlat, z moci apoštolům udělené zbělejší jako sníh⁽⁴⁾.

Ale jeden z apoštolů není přítomen. Čím to, že Tomáš odmítá přijmout svědectví celého společenství učedníků, že Ježíš je živ? Je jeho bolest ze ztráty milovaného Mistra tak hluboká, že není v jeho silách uvěřit, že by se mohla změnit v radost? Pohled na rány a zmučené tělo zabitého Pána, které narýchlo uložili do hrobu, mu nejde z mysli. Bylo to po všem tom, co za tři léta prožil s Pánem, příliš šokující. Ježíš dělal velké divy, ano, i mrtvé křísil, dokud žil. Ale nyní,

když se jim podařilo ho ukřižovat? „Kdyby stanul přede mnou, musel bych si přímo na jeho ranách, které jsem viděl v pátek, ověřit, že je to skutečně on.“

Pokládáš tento Tomášův požadavek za přehnaný? Vždyť Pán se sám od sebe před týdnem legitimoval svým přátelům svými ranami. I on ví, že bez svědectví těchto vítězných znamení by těžko uvěřili, že je to skutečně on. Všechno, co mu způsobilo utrpení a smrt, je nyní nejen ozdobou jeho slávy, ale také hojným zdrojem síly pro všechny, kteří jej věrně následují v životě i ve smrti. Jen Ježíšovy oslavené rány mohou dát skutečný smysl každému tvému utrpení.

Pojď se proto sám přesvědčit, jak se Pán zachová k učedníkovi, který zprávě svých bratří neuvěřil. Je opět první den po sobotě. Ani po prvním radostném setkání s Pánem neopouští učedníky strach z města, které nepřijalo Božího Syna. I po osmi dnech musí Pán vstoupit *zavřenými dveřmi*. Dobrotivý a nejvyšší trpělivý Pán však má pochopení pro každý lidský strach a bez sebemenší výčitky opět vlídným pozdravením vlévá do srdce pokoj a důvěru. Takové jsou jeho příchody.

Tentokrát i Tomáš spatří svého Pána. Jeho bolestné hledání jistoty ukončí sám Ježíš tak, že bezvýhradně a doslova respektuje podmínky, které jeho přítel tak směle vyslovil.

Neváhej nikdy říct Pánu, co si myslíš. Můžeš si být jist, že žádnou tvoji emoci nepokládá za malichernou.

I ty můžeš přistoupit k Pánu a prohlédnout si zblízka jeho slavné rány. Právě proto k tobě přichází, aby zaplašil tvůj strach, tvou nejistotu i všechny tvoje pochybnosti. Ježíšovy rány jsou tu nejen pro Tomáše, i tobě jsou a zůstanou trvale k dispozici. *Nepochybuj a věř*. Kdykoliv si jimi můžeš ověřit a připomenout Ježíšovu nekonečnou lásku, která jej pro tvou spásu učinila *poslušným až k smrti*⁽⁵⁾, bez ustání je ti otevřen jeho bok a jeho Srdce, kde máš přístup k ovoci jeho smrti, k nevyčerpatelnému pokladu jeho milosrdenství. *Blahoslavení, kdo tomu uvěřili*.

Kdykoliv budeš chtít Božímu Synu vyjádřit svou upřímnou vděčnost, opravdovou víru a nejhlubší úctu, nemůžeš to učinit vroucněji a výstižněji, než těmi pěti slovy, která tu slyšíš z Tomášových úst:

„Pán můj a Bůh můj!“⁽⁶⁾

Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho.⁽⁷⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Ž 33,18–19; ⁽²⁾ resp. žalm 118; ⁽³⁾ tamtéž;

⁽⁴⁾ Iz 1,18; ⁽⁵⁾ srov. Flp 2,8; ⁽⁶⁾ Jan 20,28;

⁽⁷⁾ resp. žalm 118.

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 5,12–16

Apoštolové konali mnoho znamení a zázraků v Jeruzalémě. Všichni se jednomyslně shromažďovali v Šalomounově podloubí. Z ostatních se k nim nikdo neodvažoval připojit, ale lidé o nich mluvili s velkou úctou. Stále rostl počet mužů i žen, kteří přijímali víru v Pána. Dokonce i na ulici vynášeli nemocné a kladli je na lehátka a na nosítka, aby, až půjde Petr okolo, alespoň jeho stín padl na někoho z nich. Také z okolních měst se sbíhalo do Jeruzaléma mnoho lidí a přinášeli nemocné i trápené nečistými duchy; a ti všichni byli uzdravováni.

2. čtení – Zj 1,9–11a.12–13.17–19

Já, Jan, váš bratr, účastník vašich souzení, Království i trpělivosti v Ježíši, dostal jsem se pro hlásání Božího slova a pro svědectví o Ježíšovi na ostrov, který se jmenuje Patmos. A jednou v den Páně jsem upadl do vytržení a uslyšel jsem za sebou mocný hlas jako zvuk polnice: „Své zjevení napiš do knihy a pošli sedmi církevním obcím.“

Obrátil jsem se, abych se podíval po tom hlase, který ke mně mluvil. A když jsem se obrátil, uviděl jsem sedm zlatých svícňů a uprostřed těch svícňů postavu podobnou Synu člověka, oblečenou do řízy a přepásanou na prsou zlatým pásem. Když jsem ho uviděl, padl jsem mu k nohám jako mrtvý. On na mě položil pravici a řekl: „Nic se neboj! Já jsem První i Poslední, Živý. Byl jsem mrtev, a hle – jsem živ na věky věků a mám klíče od smrti a podsvětí. Napiš tedy své vidění: nynější i to, které přijde později.“

Evangelium – Jan 20,19–31

Navečer prvního dne v týdnu přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se.

Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“

Tomáš, jeden ze Dvanácti, zvaný Blíženec, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: „Viděli jsme Pána!“

On jim však odpověděl: „Dokud nevidím na jeho ruku jizvy po hřebech a nevložím svůj prst na místo hřebů a nevložím svou ruku do jeho boku, neuvěřím.“

Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Potom vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící.“

Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!“ Ježíš mu řekl: „Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a přesto uvěřili!“ Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho jiných zázraků, ale o těch v této knize není řeč. Tyto však jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu.

GALERIE SVATÝCH KNĚŽÍ

Blahoslavený Jan Beyzym

Jednoho dne, bylo to v roce 1890, v jezuitském konviktu v jídelně se četl článek o malomocných. Jeden novic odstrčil talíř a prohlásil: „Divím se, jak se můžou čist takové odporné věci při jídle!“ Jeho soused naslouchal čtebě se zcela s jinými pocity. Dojímal ho popis utrpení těchto nemocných. Po několika letech o tom rozmlouvá se svým zpozděním paterem Beyzymem. Ten je tím tak dojat, že požádá generála jezuitů, aby mohl odejet k malomocným. „Vím velmi dobře, na co se musím připravit. Ale to mě vůbec neděsí, naopak přitahuje.“

Jan Beyzym se narodil 15. května 1850 ve Velkých Beyzymách, dnes v Ukrajinské republice. Je velmi poctivý a horlivý v práci, ale trpí dětskou ustrašeností. Od nejtútlejšího věku sdílí se svou rodinou velkou úctu k Panně Marii. Pomýšlí na to, stát se knězem v nějaké prosté vesnici, ale jeho otec ho orientoval k jezuitům. Po dlouhém vnitřním boji vstupuje 10. prosince 1872 do noviciátu jezuitů. Během dvouletého noviciátu se naučí řeholnímu životu. Absolvuje duchovní cvičení a práci v různých dílech lásky. Protože byl zvyklý na tvrdý život, nedělá mu těžkosti podrobit se řeholní kázni, ale je trochu drsný ve vztazích k bližním. Po skončení noviciátu pokračuje ve studiu filosofie a teologie. Kněžské svěcení přijal v Krakově 26. července 1881. Jeho horlivá duše se projeví těmito slovy: „Pracujeme pro Boha a pro nebe a nedejme se překonat ve svém díle a obětech těmi, kteří pracují pro hmotné statky a žijí jen pro svět.“

Pater Beyzym je určen za prefekta žáků v konviktu jezuitů v Tarnopoli, pak v Chyrowě. Poté, co se naučil francouzštinu

a ruštinu, je určen za představeného ošetrovny, tedy do velmi odpovědné funkce spojené s péčí o desítky pokojů, kde jsou nemocní chovanci. Prochází mezi lůžky, snaží se rozptýlit nemocné a rekonvalescenty vyprávěním historek a hrami a podporuje duchovní život chlapců a personálu. Přísný život si sladí bravurním humorem. Jednoho dne nemocný chlapec začne z vysoké teploty blouznit. Chce se obléci, že musí pospíchat na loď do Ameriky. Ošetrovatel se ho marně snaží uklidnit. Přijde P. Beyzym. „Kam to chceš jít?“ „Na loď.“ „Dobrá, já jsem kapitán, jedeme spolu.“ A vezme nemocného do náruče a odnese ho do jiného pokoje. „Tak, jsme šťastně na palubě, zvedneme kotvy a jedeme.“ Ačkoliv byl celý vzrušený, chlapec se ihned uklidnil.

V P. Beyzymovi spolu žijí energie a sladkost. Miluje přírodu. Pěstuje květiny, jimiž zdobí oltáře a pokoje nemocných. Má akvárium, klec s kanáry. Pohled na tyto tvory mu pomáhá pozvednout mysl k Bohu. Snaží se předat chlapcům svou mariánskou úctu. Jedna promluva začínala těmito slovy: „Nejbezpečnější a nejnütnější prostředek pro naše obrácení a spásu je úcta k Nejsvětější Panně.“ P. Beyzym zná velmi dobře duše mladých,

Jan Beyzym s malomocnými

Blahoslavený Jan Beyzym

s jejich slabostmi a kvalitami. Jeho smutný pohled při nějakém darebáctví postačí, aby viníka přiměl k lítosti. Při své službě dětem pocituje potřebu zasvětit se ještě více nešťastným. Žádá tedy, aby se mohl věnovat službě malomocným. Jeho přání je vyslyšeno a určují ho pro misie na Madagaskaru. Opouští vlast 17. října 1898 a do Antananarive dorazí 30. prosince. Je mu svěřen lazaret v Ambahivorace, 10 km severně od města. Žije zde 150 malomocných ve velmi ubohých podmínkách. Jsou vyloučeni ze společnosti, souzeni utrpením, hladem a žízni, bydlí v chatrčích bez oken a bez podlahy, které se hroubí, chybí tu nejnütnější potřeby. V období deštů žijí ve vodě a vlhkosti. Pater Beyzym prosí Boha, aby těm ubohým poskytl nějakou úlevu, a když ho nikdo nevidí, tečou mu horké slzy, protože se nemůže dívat bez soucitu na toto lidské utrpení. V prvním období sídlí v Antananarive a třikrát až čtyřikrát týdně chodí do lazaretu sloužit zádušní obřady a v neděli mši svatou. Ale brzy dostane povolení, aby se mohl trvale usadit mezi malomocnými.

Nebojím se dotýkat ran

Abyste získal pomoc, píše P. Beyzym četné dopisy svým spolubratřím a přátelům v Evropě. Můžeme v nich číst: „Není tu u nich nikdo, lékař, ani kněz, ani ošetrovatel, vůbec nikdo. Plním zde všechny funkce: kaplana, listono-

še, sakristána, zahradníka, lékaře. Pokud mají šaty, každý se pokryje jak může, obleče si nějaký kabát, který našel někde v koutě. Strava se skládá hlavně z rýže, které mají kilo na týden, to je právě tolik, aby ještě nezemřeli hladem. To je všechno, co mají, žádný lék, ani obvaz na rány a jizvy. Nic... Je obtížné zde pečovat o nemocné, protože kromě lepry mají syfilis a svrab a jsou plní červů. Ale vůbec se tomu nedívám. Jak by se mohli umýt a učesat, když nemají prsty, které jim už upadly. Když si někdo stěžuje, že ho bolí žaludek, není třeba se ho ptát, co snědl a kdy. Je mi zle, když pomyslím na velký počet osob, které vyhazují spoustu peněz jen tak pro zábavu a pro nepochopitelné záliby, zatímco zde chybí všechno.“

Ještě větší starosti mu působí jejich mravní bída, která je důsledkem bída hmotné. Jsou vystaveni tisícům pokušení k hříchu.

„Dívám se na tyto děti, které se nejen neučí milovat Boha, ale ani ho neznají, zatímco dospělí je už učí ho urážet. Žádám svatou Pannu bez ustání, aby měla s nimi slitování a přispěla na pomoc jejich spásu, všechno bude v pořádku, když se v této věci nemusím o ně obávat.“

První starost P. Beyzyma je, aby malomocní neumírali hladem. Dlouholetá zkušenost ošetrovatele mu velmi pomáhá. Přibližuje se k nemocným, ovazuje jejich rány. „Když jsem dostal kousek fáce a poprvé jsem ovázal rány jednoho z nich, všichni mě obklopili a dívali se na to jako na divadlo. »Podívej se, on se nebojí dotýkat ran!« To ovšem vyžaduje mimořádné sebezapření... Je třeba být stále spojen s Bohem a být schopný se ustavičně

modlit ... zvyknout si na zápach, protože tady necítíme vůni květů, nýbrž zápach malomocných. Ani pohled na rány není nijak přitažlivý. Když pak po třech nebo čtyřech hodinách ošetřování vyjdu na čerstvý vzduch před baráky, vrátím se domů a umyji se a dezinfikuji ve fenolu, cítím, že všechno, co mám na sobě, stále zapáchá. Zpočátku jsem se na ty rány nemohl ani dívat, když jsem viděl nějakou zvláště odpornou, měl jsem dojem, že omdlím. Nyní už se dívám na rány svých nemocných, ošetřuji je nebo mažu svatým olejem pomazání nemocných bez vzrušení. Mám-li říct pravdu, něco v srdci cítím, když se zabývám těmi ranami, ale dal bych přednost tomu, abych je měl sám na sobě, než abych se díval na ty nešťastníky.“

Když slouží nemocným, napodobuje Krista, který myje nohy svým učedníkům. Jeho láska vyvolává velkou důvěru, když mluví o Bohu, o věčném životě, o nauce Ježíše Krista. Tak po několika měsících mnozí nemocní žádají o křest. Vděčnost kněze ke svatě Panně je nesmírná: „Nevím, zda budu schopen dostatečně poděkovat svatě Panně za její ochranu. Nemluvím již o tisících dalších milostí, které mi dopřává, jen o té, že mě používá ke službě malomocným.“

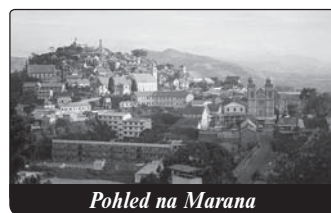
Kněz si uvědomuje, že jeho znalost jazyka je jen velmi kusá. Schází mu mnoho slov. Aby se zdokonalil, rozhodne se v roce 1901 strávit dva měsíce v sousední stanici a vrací se do lazaretu jen o nedělích na nedělní mši. Pokrok ve znalosti jazyka mu dovoluje uspořádat první duchovní obnovu: „Připravili jsme třídení obnovu podle svatého Ignáce: denně tři kázání, zpytování svědomí, zpověď, svatě přijímání... Mezi malomocnými panovalo mlčení, usebranost hodná našich účastníků duchovní obnovy. Ustavičně děkuji svatě Panně, protože mnoho mých nemocných zemře jako opravdoví katolíci.“

Nicméně za čtrnáct let apoštolátu P. Bezymy ne jeden malomocný zemře, aniž by přijal svátosti nemocných. Utrpení misionáře mají velký význam pro jeho apoštolskou plodnost. Kromě každodenních obtíží se mu také stýská po vlasti. Piše svým polským spolubratřím: „Trpím pro vzdálenost vlasti, zvláště se mi stýská po naší nemocnici.“ Mnozí misionáři znají toto vnitřní utrpení, které vidí jenom Bůh.

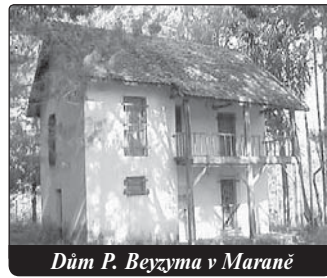
Konečně se mi otevřely oči

Přes všechno jeho úsilí péče poskytovaná malomocným je nedostačující. Podporuje tedy zbudování nemocnice. Představení to schvaluje za předpokladu, že opatří potřebné prostředky. Misionář posílá dopisy na všechny strany. Některé uveřejní polský misijní časopis. Za několik let se sejdou prostředky. Po nesmírných obtížích překonaných díky bezmezné důvěře v Boží prozřetelnost najde P. Bezym vhodný terén v Maraně, blízko Fianarantsoa, na izolovaném a zdravém místě, ale je to 400 km daleko od místa, kde sídlí. Zasáhne ho těžká rána, že má opustit malomocné v Ambahivorace. Podává se mu najít pro ně místo blízko státní nemocnice, ale není to pro ně bez obav. (700 nemocných je uzavřeno pod dozorem policie.) Svěřil každého z nich Matce Boží a plakal pro ně jako dítě. „Musel jsem říct, že nemohu nic jiného dělat!“

Přišel na místo v říjnu 1902 a dal se do práce, současně se staral o novou skupinu malomocných. Jednoho dne se stala nečekaná věc. Jedna žena a dva muži vyčerpaní dlouhou cestou žádají o setkání s ním. „Odkud přicházíte? Jestli chcete být přijati zde, musíte zajít k lékaři

Pohled na Marana

Dům P. Bezymy v Maraně

Obydlí malomocných

do Fianarantsoa a vrátit se po potvrzení.« Mluvíš, jako bys nás neznal,« říká žena. »Ale jistě, neznám vás.« »Vzpomeň si na Ambahivoraku a poznáš nás.« Když jsem to slyšel, zdálo se mi, že se mi konečně otevřely oči. Nepoznal jsem svoje chráněnce, protože jsem je neviděl dva roky a protože jejich vzezření bylo hrozné a já jsem vůbec nepředpokládal, že by mohli podstoupit tak dlouhou cestu. Umíte si představit, jak mi tlouklo srdce a jak jsem byl šťastný z jejich příchodu! Když si po několika dnech trochu odpočinuli po cestě, ta odvážná žena se vyzpovídala a přijala svatě přijímání. Dal jsem jí, co jsem mohl, na cestu, požeňnal jsem jí a poslal jsem ji, aby si vzala všechno, co po mně zbylo. Po několika týdnech přicházeli nemocní z Ambahivoraky jeden po druhém. Přijímal jsem je jako své nejbližší příbuzné.“

Ale tak jak přijímal tyto radosti, přijímal i tvrdé zkoušky, které byly jako třísky z Ježíšova Kříže. Některým se zdály jeho plány příliš odvážné a jejich námitky ovlivnily místního biskupa, který váhal dát potřebná povolení. Navíc, ve vládních kruzích se mluvilo o laicizaci všech nemocnic. Ale velká důvěra v Pannu Marii, Těšitelku zarmoucených, mu dovoluje vytrvat. Také modlitba svatého Ignáce, kterou opakuje několikrát denně, mnoho pomáhá: „Pane, přijmi mou svobodu,

mou paměť, můj rozum, mou vůli, všechno co jsem a co mám. Tys mi to dal, tobě to odevzdávám. Disponuj s tím, jak se ti líbí. Dej mi jen lásku k tobě a svou milost a to mi stačí.“

Kohoutek, který vyvolal hrůzu

Konečně roku 1911 se brána nemocnice otevírá. „Není to lidské dílo,“ píše P. Bezym, „Neposkrvněná tuto nemocnici založila, ona se o ni stará.“ Uvedení do provozu se neobejde bez hrůzy. Napsal: „Všichni nemocní chodili zmateni a dezorientováni..., mají pokoj se stropem, lůžko, prádlo, stoly, obraz Panny Marie, číslo, kterým je označena každá postel, talíře, hrnky, sklenice. Dívají se jeden na druhého a nechtějí tomu věřit. Je až komické, jak ukazují svoji naprostou necivilizovanost. Když zazvoní zvonek, jdou do jídelny, ale nevědí, co mají dělat. ...Jeden z nich otevře kohoutek. Vyrazí silný proud vody a on se poleká, namísto aby ho zavřel, dá se na útěk a křičí o pomoc...“ Naštěstí během několika dnů se uplatní určitý řád a zařízení se začne podobat nemocnici. Muži jsou odděleni od žen, v určitých obdobích panuje mlčení, nejsou tu spory, a když se ozve nějaké vražedné slovo, ihned se zjedná pokoj... „Každý pracuje podle svých možností, na pořádku dne je zpěv a smích. Téměř všichni přistupují denně ke svatému přijímání. Bůh chce, aby tento dům existoval, protože je ostrovem víry uprostřed moře hříchů, jakým je svět. A nesmíte si myslet, že přikrašluji: je to holá pravda.“

K těm nejpouštěnějším

Nová nemocnice vybavená vším nezbytným zdravotním zařízením má 150 lůžek. Je zasvěcena Panně Marii Čenstochovské, dodnes existuje a šíří lásku a naději, z jaké se narodila. Zdálo by se, že pater Bezym zůstane navždy svázán s tímto polem apoštolátu mezi malomocnými

na Madagaskaru. Ale v hloubi duše mu zůstala úzkost o spásu duší, která ho zavede k ubohým a nejpouštěnějším. Myslí na odsouzenec k nuceným pracím na ostrově Sachalin na ruském Dálném východě. Napsal představenému: „Nějakou dobu mě tíží myšlenka, které se nemohu zbavit. Podle toho, co jste viděl a slyšel, Reverendissime, víte, že četní nešťastníci trpí strašným způsobem. Bylo by třeba pomoci těm nešťastníkům.“

Svatostánek zhotovený P. Bezymem

Zatímco čeká na rozhodnutí o svém novém apoštolátu, rozmnožuje své lekce katechismu a duchovních cvičení. Je velmi citlivý na úctu k Nejsvětější svátosti. Zlatý oltář a svatostánek v kapli. Ale jeho zdraví je podlomeno. Trpí arteriosklerózou a jeho tělo je pokryto ranami. Kruté bolesti ho přinutí ulehnout. Kněz, který se nakazil leprou od malomocných, umírá devět dní poté, co přijal svátosti nemocných. 2. října 1912 vdechl naposled. Pravděpodobně zemřel na vyčerpanost, nikoliv na lepru.

Prosme Pannu Marii, aby z nás pro současný svět učinila misionáře Božího milosrdenství, kteří kráčeji ve stopách blahoslaveného Jana Bezymy.

Pramen: <http://www.clairval.com/sample.it.php#2004>
Překlad -lš-

Ježíš říká: *Milosrdenství chce a ne oběti.* (Mt 9,13) Na jiném místě čteme jeho slova: *Jestliže vy odpustíte lidem jejich poklesky, odpustí vám i váš nebeský Otec, ale když lidem neodpustíte, ani váš Otec vám neodpustí vaše poklesky.* (Mt 6,14-15) Ve chvíli prvotního hříchu stala se Boží láska k člověku jeho milosrdenstvím. Jinými slovy: Boží srdce se sklání k naší zlobě, aby nás pozvedlo z hříchu a vyneslo k sobě. Milosrdenství se objevuje i ve chvíli, kdy se Ježíš přibitý na kříž obrací ke kajícímu lotru: *Vpravdě, pravím ti, ještě dnes budeš se mnou v ráji.* (Lk 23,43).

Je Bůh jen milosrdenství? Kdybychom si to mysleli, mylil bychom se, pokud jde o Boží přirozenost. Ten, kdo odmítá Boží milosrdenství, uslyší jako pět nerozumných panen: *Vpravdě, pravím vám, neznám vás* (Mt 25,12), nebo jak bude řečeno egoistům při posledním soudu: *Odejděte ode mne, zlořečení, do ohně věčného připraveného ďábla a jeho andělům.* (Mt 25,41) Abychom pochopili zvláštní Boží lásku ke každému hříšníku, který hledá lásku a odpuštění, zjevuje Bůh mystikům v průběhu celé historie, co je jeho milosrdenství a jakým způsobem působí na srdce hříšníků.

Magdaléně Pazzi Kristus připomíná: „Moje milosrdenství spolu s láskou jsou podstatou mé bytosti.“ Sváté Kateřině Sienské adresuje nebeský Otec slova: „Věz, že moje milosrdenství k vám je nesrovnatelně větší, než vidíš, protože tvoje vidění je nedokonalé a omezené, moje milosrdenství je dokonalé a nekonečné. Není tedy možné dělat přirovnání, leda tak, jak se srovnává věc konečná s nekonečnou.“ (Dialog 31)

Bůh nám zjevuje své milosrdenství, když nám daruje svého Syna, který nás přišel vysvobodit z otroctví hříchu, očistit nás z urážky, jaké jsme se dopustili na nekonečném Božím majestátu. Věčný Otec vysvětluje

Boží milosrdenství, útěcha a útočiště pro všechny

Víme z evangelia, že Bůh chce spásu všech lidí a že v nebi je větší radost z jednoho hříšníka, který se vrací, než z devadesáti devíti spravedlivých, kteří pokání nepotřebují (Lk 15,7). Bůh je vždy připraven přijmout marnotratného syna. Boží milosrdenství je nekonečné, poněvadž spočívá v samé přirozenosti Boha, který nás miluje nekonečnou láskou.

Kateřině smysl vtělení a vykopení: „Dal jsem vám Slovo, svého jednorozeného Syna, když ta hlína, ze které povstal lidský rod, se zkazila hříchem prvního člověka a vy všichni jste se stali neschopnými věčného života. Proto jsem spojil svou vysokost s nízkostí vašeho lidství, abych zabránil záhubě a smrti lidského rodu a vrátil ho do milosti, kterou hříchem ztratil. Sám jsem nemohl zakusit utrpení, a přece božská spravedlnost vyžadovala, aby za hřích nastoupil trest. Na druhé straně člověk sám by nebyl schopen vykonat dostiučinění, protože hřích byl spáchán proti mně, který jsem nekonečné dobro. Proto jsem poslal Slovo, svého Syna, oděného do stejné přirozenosti, aby přijal trest v té přirozenosti, v jaké člověk zhřešil, a aby tím, že vytrpí haněnou smrt na kříži, utišil můj hněv. Tak učinil zadost mé spravedlnosti a nasytil božské milosrdenství, které chtělo smazat vinu člověka a přizpůsobit ho k nejvyššímu štěstí, pro jaké jsem ho stvořil. Lidská přirozenost sjednocena s božskou vykoupila lidský rod nejen utrpením, které snesla v přirozenosti Adama, ale také skrze božskou moc, jejíž síla je nekonečná. Tak byl zničen jed prvotního hříchu, ale zůstala stopa, náklonnost k hříchu a ke vší tělesné slabosti, tak jako po vyléčené ráně zůstává jizva.“ (Dialog 14)

Bůh nám dal svého Syna, který nás očistil od hříchu, ale i po křtu v nás trvá náklonnost ke hříchu, slabost lidské přirozenosti, schopné podlehnout

pokusem a spáchat zlo. Proto nám Bůh zanechal své odpuštění ve svátosti smíření a ustavičně nám prokazuje milosrdenství, odpustí nám hříchy a pozvedá nás z našich pádů. Milosrdenství Boží je lék daný člověku pro jeho boj s vlastním zoufalstvím, pýchou a zatvzelelostí srdce. O zoufalství říká Ježíš sváté Kateřině: „V zoufalství spočívá pohrdání mým milosrdenstvím, když si hříšník myslí, že jeho vina je větší než moje milosrdenství a dobrota. Po pádu do hříchu necítí lítost, nelituje, že mě urazil, tak, jak by měl litovat. Oplakává pouze vlastní neštěstí, a nikoliv urážku, které se proti mně dopustil. A tak jde do věčné záhuby. Ten přečin ho přivádí do pekla, kde ho stihne trest za tento hřích i všechny ostatní, kterých se dopustil. Kdyby cítil bolest nad urážkou, které se na mně dopustil, kdyby skládal naději do mého milosrdenství, dosáhl by odpuštění, protože moje milosrdenství je nesrovnatelně větší než všechny hříchy, jaké mohou spáchat najednou všichni tvorové. Tou největší urážkou, jaké je možno se proti mně dopustit, je tvrzení, že poklesek stvoření je větší než moje dobrota. Ten hřích nemá odpuštění ani v tomto, ani v onom životě.“ (Dialog 132)

Obdrželi jsme čas a dar života, abychom se napravili, a tak osvědčili kajicnost a vůli dokonaleji milovat Boha. Běda však tomu, kdo zneužívá Boží milosrdenství, hřeší a nezajímá se o svou spásu ani o to, že uráží Boha. K takovým lidem se Bůh

obrací slovy: „Ten, kdo mě uráží tím, že se spoléhá na moje milosrdenství, nemůže říct, že skládá naději do mého milosrdenství. Spoléhá se na svoji opovázlivost, i když se mu zdá, že počítá s milosrdenstvím.“ (Dialog 132)

Ovšem tomu, kdo věří v milosrdenství, ale odkládá smíření s Bohem na poslední chvíli, hrozí záhuba, protože nikdo neví dne ani hodiny. Ve své moudrosti a lásce nás Bůh varuje těmito slovy: „Nebude zavržen nikdo, kdo důvěruje v krev mého Syna a moje milosrdenství; ale nikdo nesmí být tak slepý a šílený, aby čekal na poslední chvíli.“ (Dialog, 129)

Bůh nechce smrti hříšníka, ale aby se obrátil a žil (srov. Ez 18,23). Milosrdná Boží prozřetelnost neustále touží po tom, aby přivedla hříšníka na správnou cestu. O této touze říká Ježíš Kateřině Sienské: „U těch, kteří setrvávají ve smrti hříchu, probouzím jejich svědomí a bolest v hloubi srdce myšlenkami, které slyší ve své duši a jiným způsobem tak rozličným, že lidské slovo by je nikdy nedokázalo vyslovit. Výtčty svědomí a tresty, jaké na ně sesílám, je často odkloní od zlého. Někdy, když vidím člověka, který se přiklání k smrtelnému hříchu a k nezřízené lásce k tvoru, odebírámu mu příležitost a chvíli, kdy by mohl podlehnout pokušení. Pak smutek, jaký prožívá, mu vrací zdravý úsudek, probouzí hlas svědomí a uzdravuje ho ze šílenství, jakému propadl. Co působí, že tak jedná? Nepůsobí to hříšník, který mě nehledá a prosí o moji pomoc jen proto, aby využíval bohatství, rozkoší, potěšení světa. Působí to moje láska, jakou jsem vás miloval dříve, než jste se narodili.“

Bůh prokazuje milosrdenství, protože ho k tomu vede jednak jeho nekonečná láska k člověku, jednak svatí, kteří žijí na zemi a prosí o spásu hříšníků. Proto modlitba za hříšníky zajišťuje díky Božímu milosrdenství dvojí spásu, vlastní a spásu zbloudilé

Až bude Kristus ve vašem srdci, odevzdejte se mu a ochutnejte v míru rozkoš jeho přítomnosti. Milujte, klanějte se, chvalte, a povím vám také: radujte se... Andělé vám závidí tuto radost, i když mají Boha třikrát svatého, ustavičně mu zpívají své chvály, ale nemohou ho přijímat jako my... Jaká je to dobrot, že Ježíš se k nám snižuje tak, že se nám daruje a činí si z našeho ubohého srdce svůj příbytek.

Bernadetta Soubirous

ovce. „Jsem nucen přivádět hříšníky k lítosti vzhledem k modlitbám svých věrných služebníků, kteří z milosti Ducha Svatého a pro moji slávu a spásu hříšníků se horlivě modlí za jejich obrácení a snaží se utišit můj hněv a svázat ruce mojí spravedlnosti, pod jejichž údery by hříšník mohl klesnout. I slzy a prosby mne zadržují svou mocí. Ale kdo jim přikazuje, aby se dovolávali milosrdenství? To moje Prozřetelnost bdí nad těmi, které zabíjí hřích.“

O své všemohoucnosti řekl Bůh svaté Kateřině, že nikdo z lidí se mu nemůže vymknout, dříve nebo později každý stane tvář v tvář buď Božímu milosrdenství, nebo Boží spravedlnosti: „Tvorové tíhnou k hříchu, milují hřích, který nesmí milovat, a nenávidí mne, kterého mají velmi milovat, protože jsem nejvyšší Dobro a z nesmírné lásky jsem jim dal život. Nemohou se mi však vymknout, protože buď to budou potrestáni mou spravedlností, nebo spaseni mým milosrdenstvím“ (Dialog 28).

Bůh miluje všechny lidi a obývá svým milosrdenstvím nevěřící i křesťany. Svaté Brigitě Švédské řekl: „Projevují své milosrdenství i pohanům a židům. Není tvora, kterého bych nezahrnoval svým milosrdenstvím. Kdokoliv si myslí, že to, v co věří, je pravda, protože nikdy neslyšel nic lepšího, a ze všech sil se snaží konat dobro, bude souzen milosrdně.“ (Kniha III, od. 26)

Pater Vladimír Ghika píše: „Bůh je trpělivý, protože je nekonečný, ale je také netrpělivý, protože je milosrdný.“

Bůh nám chce co nejdříve odpustit naše hříchy, aby nás smířil se sebou. Tak říká sv. Mechtyldě: „Není tak velkého hříšníka, kterému bych ihned neodpustil všechny viny, kdyby jich upřímně litoval.“ Svatá Mechtylda se zeptala: „Je-li tomu tak, proč to nešťastný člověk necítí?“ Pán odpověděl: „Protože stále nachází své zalíbení v hříchu. Kdyby se po svém obrácení celou silou postavil proti zlu a zbavil veškerého zalíbení v hříchu, zcela jistě by zakusil sladkost Boží přítomnosti.“ (Kniha IV, od. 58)

Svatý farář arský s oblibou opakoval svým farníkům: „Naše hříchy jsou pouhými zrnky písku proti hoře Božího milosrdenství.“ Boží milosrdenství a Boží láska neúnavně sledují hříšníky, protože Bůh je miluje i přes jejich hříchy a nevěrnosti. Magdaléně Vineron položil otázku: „Moje milovaná dcero, víš, že náležíš věčnému a všemohoucímu Bohu, jehož láska je větší než tvoje nevěrnost?“ Svaté Mechtyldě řekl ještě tato slova: „Moje Srdce nedokáže dlouho odmítat hříšníka, proto za ním spěchám tak dlouho, až ho dostihnu.“ (Kniha I, od. 14) Svaté Kateřině Janovské řekl: „Nechtěl bych, abys někdy byla zatracena. Láska, kterou chovám k tobě, je tak velká, že kdybych mohl trpět místo tebe, s radostí bych to udělal. Kdybys však hřešila, láska by nemohla doprovázet hřích a musel bych tě opustit. Spojena se mnou můžeš obdržet všechno požehnání, vzdálena ode mne jsi schopná každého hříchu.“ (Kniha I., od 8)

Sestře Marii Kateřině Putiginy, která zemřela v roce 1885

v pověsti svatosti, řekl tato slova: „S hříšníky nakládám jako s učedníky z Emazu: Moje první působení mohou velmi silně pociťovat, protože je chci odvést od nesprávného života. Později je přenechávám jim samým, ale jdu s nimi celým životem. Moje slova pomalu vnikají do jejich duše a přinášejí jim poznání milované pravdy. K tomu vždy směřuje moje láska, i když vyčkává.“ Je nám vždycky připraven dát víc, než o co prosíme. Svaté Gertrudě řekl: „Abys věděla, že moje milosrdenství je nade všechna moje díla a nic nemůže vyčerpat přemíru mé dobroty, jsem připraven udělit ti v této svátosti více milostí, než o jaké jsi schopna vůbec prosit.“ (Kniha III, od. 1)

Milosrdenství je projev lásky, která touží spasit každého člověka. Copak by Kristus, který na kříži obětoval svůj život, mohl odmítnout hříšníka, za kterého prolil svou krev? Svaté Faustyne Kowalské Pán uložil: „Moje dcero, mluv k celému světu o mém nekonečném milosrdenství. Toužím, aby svátek Milosrdenství byl útočištěm a úkrytem pro všechny duše a zvláště pro ubohé hříšníky. V ten den jsou otevřeny útroby mého milosrdenství, vylévám moře milostí na duše, které se přiblíží k prameni mého milosrdenství. Duše, která ten den přistoupí ke zpovědi a svatému přijímání, dosáhne úplného odpuštění hříchů a trestů; v ten den jsou otevřena všechna stavidla, kterými plynou Boží milosti. Nikdo ať se nebojí přiblížit se ke mně, i kdyby hříchy duše byly jako šarlat. Moje milosrdenství je tak velké, že po celou věčnost to nepochopí ani lidský, ani andělský rozum. Všechno, co existuje, vzešlo z útroby mého milosrdenství.“ (Deníček 699)

„Lidstvo nenalezne pokoj, dokud se nevrátí k prameni mého milosrdenství.“

Stella Maris, září 2004

Kněžskou důstojnost, kterou Kristus udělil člověku, je velmi obtížné pojmut. Když se díváme na postavu kněze, kterého často potkáváme, naše zorné pole je jakoby zúžené: vidíme odpovědného správce farnosti nebo kláštera, dobrého kazatele, obratného podnikatele, vlastníka automobilu... Nevidíme však nadpřirozené charisma, kterým byl obdařen, ono „pomazání šůry“, které mu ukládá plnit královské, kněžské a prorocké poslání.

Cíp tajemství odhalila Matka Boží bolivijské mystičce Catalině Rivas při jednom vidění během mše svaté. Čteme v něm: „... spatřila jsem Matku Boží přesně po pravé straně celebrujícího arcibiskupa krok za celebrantem (...) Nejsvětější Panna se složenýma rukama pozorně a s úctou se dívala na celebranta. Odtamtud ke mně tiše promluvila přímo do srdce, nedívala se na mne: »Divíš se, že mě vidíš za arcibiskupem? Tak to musí být (...) Při vši lásce, jakou mě můj Syn miluje, nikdy mi nedal důstojnost, jakou dává kněžím, nedal mi dar kněžství, denně zpřítomňovat zázrak Eucharistie. Z toho důvodu cítím hlubokou úctu ke kněžím a k zázraku, jaký Bůh koná prostřednictvím jejich služby. Právě to mě nutí, abych klečela zde za nimi.« Matka Krista Velekněze klečí před člověkem, který slaví nejsvětější Oběť, a to se děje při každé mši svaté.

Kněz je Boží dar člověku. Jak velký je to dar, poznali ti, kteří byli kněze a svátostí, jimiž přisluhuje, zbaveni po desítky let.

Po bolševické revoluci v SSSR začala likvidace náboženství jakožto „opia lidstva“. Kostely byly zavírány a likvidovány, kněží byli uvězněni nebo vyhnáni. Věřící zůstávali bez pastýřů, bez svátostí. Shromažďovali se po domech, na stůl kladli tajně přechovávaný ornát, který měl symbolizovat kněze, a modlili se mešní texty, často s pláčem.

Dar a tajemství

Jan Pavel II. nazval kněžství „darem a tajemstvím“. Když Kristus při Poslední večeři ustanovil Eucharistii, svěřil její správu apoštolům a obdaroval je svou kněžskou důstojností. Pro ně byl tento dar tajemstvím, které nechápali, teprve později plně odhalili tento dar a vstoupili do hloubky tohoto tajemství. Podobně je tomu v životě každého kněze.

Anna z Volgogradu se modlila takto: „Pane, dej nám znovu kněze! Dej nám svaté přijímání! Všechno snesu z lásky k Tobě, Nejsvětější Srdce Ježíšovo!“ Potkala kněze až po padesáti letech.

Kněží, kteří přežili tábory a vězení, když vyšli na svobodu, vykonávali tajně pastorační službu. Jiná mladá žena vzpomíná: „V roce 1953, když zemřel Stalin, vyšel z vězení P. Bukowiński. Pracoval jako hlídač. Věřící ho často vystřídali v práci, aby mohl vykonávat kněžskou službu. Nejčastěji v noci zpovídal a slavil Eucharistii. Tehdy jsem s kolegyněmi přijela z Krasnoarmějska do Karagandy, abychom se připravily na první svaté přijímání. Bylo mi tehdy 15 let. P. Bukowiński shromáždil kolem sebe 50 dětí. Setkání se konala v noci. Říkal, že s námi mluví jako s dospělými, protože nikdo neměl záruku, zda ještě někdy v životě potká kněze.“

„Kněz měl tolik práce, že v noci chodil pokaždé do jiného domu, kde se shromažďovali sousedé. Zpovídal a sloužil mši svatou. Byl sledován, ale dobří lidé ho varovali.“ P. Kuczyński, přítel P. Bukowińskiego, spočítal, že za dva roky tajné pastorační práce bylo třeba zaplatit desítky lety v lágru, ale vyplatilo se to, protože kněží, kteří byli určitý čas na svobodě, organizova-

li své pobyty v různých místech a lidé mohli počítat s jejich neprávě častými, ale pravidelnými příchody. Když věřící dorazili na místo, kde byl kněz, často ujeleli za ním tisíce kilometrů, líbali mu radostí ruce i nohy.

Účast na Kristově kněžství je účastí na oběti jeho života. Doby katakomb a pronásledování křesťanů neustaly ani ve dvacátém století: Mexiko, nacistické Německo (v době okupace zahynula 1/3 polských kněží), SSSR, Čína... Nyní dochází k pronásledování křesťanů v Asii a v Africe. Denně hynou kněží a misionáři.

Život kněze – to je následování Mistra, sjednocení s ním. Ježíš Kristus často zdůrazňoval tuto blízkost, ke které zval slovy: *Pojď za mnou... Kde jsem já, tam bude i můj služebník. Já jsem ve svém Otci, vy jste ve mně a já ve vás. Jestliže mne pronásledovali, i vás budou pronásledovat.*

Jestliže kněz je pro člověka Božím darem, darem neoce-

nitelným, pak se sluší, aby člověk děkoval Bohu za tento dar, aby oceňoval tento dar, přijímal ho se starostlivostí a vděčností. Když si uvědomíme kněžskou důstojnost, musí v nás vzniknout starostlivost, aby tato důstojnost neutrpěla újmu. Poklad nám byl svěřen v hliněné nádobě (2 Kor 4,7). Pán Ježíš se při Poslední večeři díval na hliněné nádoby svých přátel – apoštolů, viděl, který ho zradí, který usne, místo aby s ním bděl, kdo ho zapře, kdo uteče... Byl to realista, ale miloval je. Svěřil jim do správy Eucharistii a moc odpuštět hříchy. Svěřil jim všechny lidi až do konce světa.

Kněží nesmí nikdy chybět, neměli by být nikdy přetížení, nesmí podlehnout duchu světa. Milost povolání, milost vytrvalosti v tomto povolání mu musí vyprošovat všichni, kteří z Kristova kněžství čerpají užitek. To je správná starostlivost, pocit odpovědnosti za dar, to je nejlepší projev vděčnosti a solidarity se zástupy kněží, z jejichž služby vyrostl náš náboženský život.

Potřebu zahrnovat kněze modlitbou chápaly mnohé vyvolené duše. Svátá Terezie z Lisieux, jejíž modlitbě byli svěřeni dva misionáři, se kterými udržovala kontakt, nevynechala žádnou příležitost, aby za ně a na jejich úmysl neobětovala své oběti, umrtvování a lásku. Za kněze se obětovala i stigmatizovaná Wanda Boniszewska. Za své kněze pracující v podzemí se modlí věřící v Číně, ve Vietnamu a všude, kde církev trpí. A ona trpí také tam, kde není pronásledování, ale je tam nedostatek kněží.

Mění se podmínky vyžadující nové způsoby evangelizace, nová svědectví a služba. Doba je náročná. Je třeba útočit na nebe o kněze a za kněze. Není to záležitost jen řeholnic. To je povinnost všech. Benedikt XVI. vyzývá zvláště k adoracím Nejsvětější svátosti na úmysl kněží.

*Z Miłujcie się 3/2009
přeložil -lš-*

NEOPRÁVNĚNÁ OBVINĚNÍ

Kolínský psychiatr Manfred Lütz zjistil, že opat a vedoucí klášterní školy benediktinského kláštera v Ettal byli neprávem přinuceni k odstoupení. Byli k tomu přinuceni pod hrozbou uzavření školy. Pozdvižení kolem klášterní školy zavinil Mons. Kneišel z biskupství Mnichov, který si pochvalné dobrozdání na pedagogického pracovníka vyložil zcela opačně jako obvinění ze zneužití mladistvých.

S kromný obraz má symbolickou sílu. Přímou vedle Kongregace pro nauku víry dva andělé střeží obraz Panny Marie. Věnovala ho jedna židovská rodina, která vděčí Piu XII. za záchranu svého života. Tito Židé patří k tisícům, podle britského badatele k nejméně statisícům, kteří byli zachráněni díky opatřením Pia XII. v době německé okupace Říma. Židovský historik Pinchas Lapide odhaduje počet zachráněných podle výzkumu Židovské univerzity, Národní knihovny Yad Vashem a sionistických ústředních archivů v Jeruzalémě na nejméně 700 000, pravděpodobně však 800 000 Židů, kteří díky Piu XII. unikli téměř jisté smrti. Historik Sir Martin Gilbert, který je sám Žid, shrnuje bádání o tomto papeži těmito slovy: „Pius XII. jednal s krajní odpovědností a správnými rozhodnutími v jedné z nejtěžších dob dějin.“

Církev se zabývá těmito soudy velmi zdrženlivě a zkoumá sama přesně tehdejší dobu. Došla k závěru, že papež Pius XII. si vysloužil přiznání hrdinského stupně ctností, což je jeden ze stupňů k blahorečení. Existuje celá řada seriózních současných historiků, kteří sdílejí tuto skutečnost, např. „lovec nacistů“ Serge Klarsfeld, který papeži Pacellimu přiznává, že podnikl „konkrétní a účinná gesta“, aby pomohl Židům, a nevidí žádný důvod, „proč by Pius XII. nemohl být blahorečen“. Také v Itálii je tento papež v úctě a pravděpodobně zázrak, který je pro blahorečení nezbytný, přijde také z Itálie. Zde byla jedna žena postižená rakovinou po nově k Piu XII. nevysvětlitelným způsobem uzdravena. Zvláštní na tomto případě je to, že manžel nemocné se v modlitbách obrátil nejprve na Jana Pavla II., který mu však ve snu ukázal na jiného kněze se slovy: „Zde já nemohu udělat nic, musíte se obrátit na tohoto kněze.“ Po několika dnech uviděl muž tohoto kněze na fotografii. Byla to

Hrdina dějin Hochhuthovští učedníci a skutečnost

fotografie Pia XII., kterého tuto manželé vzhledem ke svému věku již neznali.

Pius XII., občanským jménem Eugenio Pacelli (1876–1958), se vrací postupně do správného světla: takřka všude ve světě se těší vysoké úctě, jen v Německu ne. Zde prostě nechtějí vzít na vědomí, že je hrdinou dějin, jak se o něm vyjádřil bývalý vrchní rabín Říma Izrael Eugen Zolli. Ba co víc, „žádný dějinný hrdina nevedl tak výtečné a hrdinské vojско jako Pius XII. ve jménu lásky“. V Německu se stále, především v publicistických kruzích, spojuje jméno tohoto papeže s divadelní hrou Rolfa Hochhutha „Náměstek“, která byla poprvé provedena v roce 1963. Již dávno bylo dokázáno, že Hochhuth přinesl na scénu tvrzení, pomluvy a obvinění, které nemají žádný podklad. Je to politický, uměle vykonstruovaný proces. Hra byla ve stejném roce uvedena v Londýně a následující rok v New Yorku pod titulem „The Deputy“. To byl první a nejznámější útok na postoj Pacelliho za druhé světové války. Pius XII. je zde prezentován jako zcela lhostejný a cynický muž, který se nejvíce zajímá o to, kolik škod způsobilo spojenecké bombardování italskému průmyslu. Tato hra je čistá fikce, nicméně vytváří obraz, jaký pak měla veřejnost o papeži

Papež Pius XII.

Piu XII. po dlouhou dobu, a to až do dneška.

Jako reakce na Hochhuthovo dílo byla v Paříži uveřejněna v roce 1964 první dokumentace, která se opírá o dostupná akta: „Pius XII. a Třetí říše“ od Saula Friedländera. Friedländer prožil válku v jednom francouz-

Papež Pius XII.

ském klášteře, zatímco jeho rodiče zahynuli v Osvětimi. Jeho kniha představuje důsledný pokus dát promluvit dostupné dokumentaci a aktům. Tato dokumentace se opírá převážně, ale nikoliv výlučně, o archiv zahraničního úřadu Třetí říše, především o zprávy německého vyslance u Vatikánu v době války. Friedländer vyslovuje v závěru knihy naději, že tato kniha bude doplněna ve svých mezerách, až se otevře vatikánský archiv. To se nyní stalo.

V roce 1964 pověřil Pavel VI. skupinu jezuitských vědců, aby připravili k publikaci vatikánské dokumenty z válečného období. Dílo se objevilo postupně v letech 1965–1981 pod titulem *Actes et Documents du Saint-Siège relatifs à la seconde guerre mondiale*. Dokumenty jsou publikovány v původním jazyce a opatřeny francouzským poznámkovým aparátem. Jen první svazek je v angličtině. Zveřejněný materiál je velmi významný. Obsahuje poselství a proslovy papeže a výměnu dopisů mezi Piem XII. a světskými i církevními hodnostáři. Dále obsahuje poznámky Státního sekretariátu, interní po-

známky spolupracovníků pro jejich nadřazené a informace o připravovaných návrzích.

Po jedenáctisvazkovém díle následovaly další knihy různých autorů až do dnešních dnů. Za zmínku stojí zvláště kniha Michaela Hesemanna pod titulem *Papež, který vzdoroval Hitlerovi – pravda o Piu XII.* (Sankt Ulrich Verlag, Augsburg). V této knize odkazuje autor na příspěvek o tom, jak sovětská tajná služba ve spolupráci s Rumunskem dala v šedesátých letech do pohybu dezinformační kampaň, která později vrcholila hrou Rolfa Hochhutha „Náměstek“. Hesemann sice netvrdí, že Hochhuth pracoval na zakázku KGB, to by mělo pravděpodobně právní následky. Z kontextu si však čtenář musí sám udělat tento závěr nebo přijmout, že Hochhuth byl „užitečný idiot“. Každopádně toto drama splnilo své poslání, pokud jde o cíle dezinformační kampaně. Cílem bylo pohřbit autoritu a věrohodnost papeže tím, že je představen jako samolibý přítel nacistů a bezcitný chladný muž usilující o moc, kterému jde více o to, zachránit poklady Vatikánu než Hitlerovy oběti. Kampaň měla označení Stolec 12. Rumuni v tom hráli zvláštní roli, jak to popisuje generál Ion Mihai Pacepa, vysoce postavený činitel rumunské tajné služby, který později přešel do opačného tábora. Hesemann uvádí: „Počátkem r. 1963 děkoval generál Ivan Agayants, legendární vedoucí oddělení desinformací KGB, Rumunům za pomoc při úspěchu akce Stolec 12, která celý materiál (fotografie z vatikánského archivu) použila v divadelní hře »Náměstek«.“ Erwin Piscator, Moskvě věrný komunista, se vrátil do Západního Berlína, aby hru uvedl na Freie Volksbühne.

Pacepa poskytl podrobné informace o případě Hochhuth před několika lety. Ty vysvětlují světový úspěch tehdy zcela neznámého spisovatele. Čtyřicetistránková dokumentace, kterou Hochhuth nazval „Historická

Pravda z archivů

světla“, která měla doložit jeho tvrzení, byla vyhotovena experty KGB s pomocí vatikánských dokumentů. Budou-li jednou zpřístupněny archivy KGB, k čemuž by v průběhu dalšího sblížení mezi Římem a pravoslavnou církví mohlo dojít, najdeme pak zřejmě další doklady pro rozšíření tohoto díla.

Časový okamžik pro tuto kampaň byl mimořádně příznivý. Široká veřejná diskuse o vině a odporu církví, zvláště katolické církve, byla již v šedesátých letech patrná. Již tehdy sice existovala historická bádání Rudolfa Morseya a Konráda Repenta, ale vina byla tehdy ještě tabuizované téma. To propuklo až uvedením Hochhuthovy hry. Snad sehrály svou roli i psychologické důvody. Jak konstatoval Mitscherlich v roce 1963, útok na Svatého otce dostal příznivý vítr ve „společnosti bez otců“, jakou bylo Německo po válce. Tehdy dosáhla dospělosti generace, která vyrůstala bez otců. S tím souvisel problém neuznávání autority, nedostatek vhodných vzorů, protest proti všem normám, což se pak plně odrazilo v generaci a hnutí '68. Na tento problém poukázal jako jeden z mála profesor Mathias Franz z Düsseldorfu. Vítr do zad získala kampaň také z mezinárodní situace (kubánská krize, vražda prezidenta Kennedyho), která vyhnala do ulic pacifisty s hesly „Raději rudý než mrtvý“. Osobností jako Pius XII. se staly obětím beránkem.

Není třeba dále vysvětlovat, že obraz vykreslený v Hochhuthově hře docela odpovídal představám mnoha novinářů, kteří své vzdělání získali ještě v Třetí říši anebo v NDR. Kromě toho je známo, že dvě třetiny německých novinářů mají levicovou a protináboženskou orientaci. Ideologie hrála v Německu vždy významnou roli. Historik Joseph Hummel ve svém díle *Katolíci a Třetí říše – kontroverze a debaty* dospěl k tomuto závěru: „Neexistuje jiný příklad, kdy

Aktuální iniciativa americké nadace Pave The Way – zpřístupnit na internetu dalších 8000 stran dvanáctisvazkové dokumentace *Actes et Documents du Saint-Siège relatifs à la seconde guerre mondiale* publikované v letech 1965–1981 – zavedla listu „La Repubblica“ podnět k důkladné zprávě Marca Ansalda pod titulem „Pius XII., slovo na obranu“. Velká sbírka dokumentů, která vznikla na základě přání Pavla VI. pod vedením čtyř jezuitských historiků, byla vydána k tématu pontifikátu Pia XII. s velkým předstihem před otevřením vatikánských archivů, na kterém se nyní pracuje. Pro odborníky je třeba poznamenat, že dílo je takřka nedostupné s výjimkou několika málo knihoven a zahrnuje neznámé dokumenty s téměř neznámým obsahem. Právě z toho důvodu americký Žid, který je předsedou Pave the way a usiluje o „odstranění překážek mezi náboženstvími“, se rozhodl, že zpřístupní na internetu vatikánské dokumenty v originále a v anglickém překladu. Zvláště je sledován zájem vyklidit pole od nepodložených a účelových polemik o Piu XII., které periodicky narušují vztahy mezi Židy a katolíky. Článek upozorňuje také na nevydaný deník patera Grahama z devátého svazku dokumentů, který se týká roku 1943 a ukazuje kompletnost sbírky, kterou dal

pořídil Pavel VI.: „Schneider říká, že mám připravit úvod, který by byl dostatečně vhodný, a týká se ukrývání Židů v Římě. Řekl jsem, že je zde úplná dokumentace dopisů, které zaslal papež od 16. října. Pak je zde seznam výzev bratrům a sestrám uvězněným na podzim roku 1943.“ Když psal o archivech tentýž Ansaldo, vyslaný do Berlína, začal důležitou reportáž, která vyšla v La Repubblica 29. března 2007 pod titulem Soubor tajemství o Hitlerovi, která rehabilitují Pia XII. – dosud nevydané dokumenty z Třetí říše, které popisují Pia XII. jako příznivce Němců, nikoliv však nacistů, který je velmi aktivní, pokud jde o pomoc Židům a Polákům, a čeká na změnu situace v Německu. Papež, na kterého se hitlerovský režim díval s nedůvěrou, a dokonce s velkými obavami a jehož osobnost je v nacistických dokumentech líčena jako zcela opačná než ustrašený a nerozhodný Pacelli. Není náhoda, že tyto dokumenty, když se dostaly do rukou Stasi (tajné služby NDR), nebyly vůbec uvedeny ve známost, protože odporovaly obrazu papeže jako komplice nacismu, jak ho vykonstruovala sovětská propaganda během války a pak jej znovu rozšířila v polovině šedesátých let.

L'Osservatore Romano
8.-9. března 2010

by se tak trvale podařilo změnit existující stabilní historický obraz dramatickými prostředky v jeho úplný opak a na místo skutečnosti postavit teatrální pravdu, jak tomu bylo v tomto případě. Spojení dokumentů a fikce divadla se přisoudila větší věrohodnost než skutečnosti.“ To je ve skutečnosti ten pravý cíl ideologů znetvořováním, manipulací a lži vytvářet zcela jinou skutečnost a jiné dějiny. Mlčení publicistiky v době, kdy historická bádání a jejich výsledky do-

kazují pravdu o Piu XII., svědčí o rozpácích ideologů a dává nám pochopit, jak je možné, že se ozývají takové protesty proti blahořečení velkého papeže od lidí, kteří přes všechny jasné argumenty jsou nadále „proti“. Je tomu tak snad proto, že nejsou schopni pro svou zaslepenost vidět svou zaslepenost. Církev by neměla brát na tyto Hochhuthovy učedníky žádný ohled.

Z Der Fels 3/2010 přeložil Iš-

František vzal do ruky první lepší spis a otevřel ho. Bylo to dílo svatého Augustina. Přečetl z něho úryvek, ve kterém učitel církve dokazuje, že milost zachovává člověku svobodnou vůli.

„Těžko pochopit,“ ozval se Beza, „že by člověk bez přispění Ducha Svatého mohl udělat cokoliv dobrého, protože naše součinnost nikdy nemůže vystačit.“

To by znamenalo, že Duch Svatý podněcuje jak k dobrému tak ke zlému, zatímco Bůh sám dělá všechno a člověk je v jeho ruce jako bezduchý stroj, tak učí zastánci protestantismu, kteří popírají svobodnou lidskou vůli. Pro objasnění tohoto hrubého omylu použil František přístupné přirovnání: „Hodinář uspořádá hodinky podle pravidel svého řemesla: pak je nastaví na příslušnou hodinu, natáhne, aby stroj uvedl do chodu, a pak už rafiky, jakoby z vlastního popudu procházejí všechny hodiny na ciferníku silou pohybu, jaký byl do nich na začátku vložen. Totéž se děje s duší hříšníka. Když ho Duch Svatý podněcuje k upřímné lítosti, on s ním musí spolupracovat, aby získal odpuštění hříchů. A pak stále ve spolupráci s milostí prochází dalšími stupni očistění a ospravedlnění.“

Beza překvapený výstižným a pohotově proneseným přirovnáním přiznal, že výborně řeší otázku, která se mu zatím jevila velmi zapeklitou. Ale František v obavě, aby si pastor neuvědomil, že každé přirovnání pokulhává, rychle dodal:

„Jenomže je zde velký rozdíl mezi konáním Boha a hodináře. Ten přinutí hodiny natažením k tomu, aby šly, a hodiny si nemohou zvolit, že jednou půjdou a jindy ne. Zatímco Bůh v procesu našeho ospravedlnění nám neukládá žádné přinucení.“

Jeho milost nám přenechává úplnou svobodu. Naléhá, podněcuje vůli, ale nenutí člověka. Můžeme vždy přijmout nebo odmítnout jeho milost, která nás podněcuje k vykonání určitého dobra a sladce povzbuzuje na-

Svatý František obrací heretiky (12)

PRVNÍ OLTÁŘ V THONONU - POKRAČOVÁNÍ

ši vůli, aby tak učinila s radostí a ochotně. »Věčnou láskou jsem si tě zamiloval, proto jsem ti tak trpělivě prokazoval milosrdenství«, říká Bůh ústy proroka Jeremiáše. Bůh nás přitahuje, ale nenutí. »Kdybys věděla, co je Boží dar a kdo je ten, kdo ti říká, dej mi napít, ty sama bys ho prosila, a dal by ti živou vodu.« Můžeš o ni prosit, a jestli nechceš, nikdo tě nebude nutit. Věz, milý pane, že svatý Augustin dává Kristovým slovům právě tento smysl a ne jiný. Tvrdit, že člověk nemá svobodu přijmout nebo odmítnout milost, to by bylo proti Písmu, proti církevním Otcům i proti naší zkušenosti. Takové je učení Tridentského koncilu. Varujte se, pane, takového bludu, protože jinak byste musel vidět v Bohu hlavní příčinu záhuby zlych lidí.«

Pak se František vrátil k jinému předmětu, o kterém hovořili již v první rozmluvě, tj. k významu a činnosti katolické církve. Beza opakoval jako dříve, že v Církvi, která je matkou všech církví, je možno dosáhnout spásy, ale protestantská církev je podle něho rovněž pravou církví. Je o to výše než katolická, že ulehčuje lidem cestu do nebe, protože tam mohou dojít i bez dobrých skutků.

František odpověděl: »Nechce se mi věřit, že člověk tak seznámený s Písmem a učením Otců jako vy, může s přesvědčením tvrdit, že dobré skutky nejsou ke spáse potřebné. Copak neřekl svatý Pavel, že Bůh odplatí každému podle jeho skutků?«

„Ach pane,“ odvětil pastor, „je možné, že jsem na scestí, ale každý den prosím Boha, aby mi prokázal milosrdenství a zavedl mě na správnou cestu.“ S těžkým povzdechem opakoval tuto větu ně-

kolikrát. Světec viděl, že tentokrát už nic víc nedosáhne. Rozloučil se s pastorem, který odvedl hosty až ke dveřím, srdečně jim stiskl ruku a opakoval svou poslední větu tak hlasitě, aby ji slyšeli ti, kteří byli v sousedním pokoji.

František chtěl kout železo, dokud je žhavé, proto znovu navštívil pastora, tentokrát sám. Protože usoudil, že starci brání v rozhodnutí obava ze ztráty majetku, nabídl mu jménem papeže roční důchod 4000 dukátů. Ale Beza měl v sobě příliš mnoho hrdosti, než aby veřejně vyznal, že se zřiká bludu. Opakoval svou větu, že i ve své církvi dojde spásy. Žil ještě několik let trápen výčitkami svědomí, jak tvrdí někteří svědci.

Po návratu do Thononu kázal František v neděli na téma: „Když tě někdo udeří do pravé tváře, nastav mu i levou!“ Když vycházel z kostela, zastavil ho nějaký kalvinista a zeptal se ho: „Excelence, proč tvrdíš, že je třeba nastavit tvář k druhému políčku? Bojíš se, aby jedna nebyla více červená než druhá? Jsem zvědav, co bys udělal, kdybych tě nyní udeřil. Pochybuji, že bys aplikoval svoje učení.“

„Můj příteli, vím dobře, co bych měl udělat, ale nevím, co bych udělal, protože jsem slabý člověk, plný nouze. Všechnu naději vkládám do milosrdného Boha, který může vetchou třtinu změnit v pevný sloup. Připusťme, že bych se zpronevěřil Boží milosti a nesnesl bych tvé jednání, jak se sluší na křesťana. V tom případě by bylo tvou povinností, abys udělal to, co učí evangelium. To napomíná kazatele, kteří nejednají podle toho, co učí. Písmo svaté říká, že máme poslouchat jejich slova, ale neřídít se jejich příkladem.“

„Ale Pán Ježíš nenastavil druhou tvář sluhovi, který ho udeřil.“

„Pán Ježíš nenastavil druhou tvář, protože chtěl zachránit toho ubožáka. Chtěl ho přimět k lítosti a poukázal na zlobu jeho skutku. V dalším průběhu umučení bohatě potvrdil své učení a vystavil svou tvář ranám, plivancům a celé své tělo ranám a bití.“

Odpověď se kalvinistovi líbila, ale přítomní katolíci nebyli spokojeni. Očekávali, že František ho přísněji pokárá. Neznali ducha Božího muže, který by od své laskavosti neustoupil ani v případě stokrát horších útoků.

Protože František byl dobře obeznámen i s civilním kodexem, dával lidem často rady ve sporných otázkách a přispěl tak nejednou k vyřešení sporu k všestranné spokojenosti. Měl také znalosti z oboru medicíny. I v této oblasti vyhledávali jeho rady. V lehkých případech dal sám nemocnému potřebné prostředky, ve vážných věcech radil k návštěvě lékaře a doporučoval každému, aby se přísně držel jeho rad. Tak si získal mnoho přízně a důvěry. Podle rady Apoštola se stal pro všechny vším, aby všechny získal pro Krista. Přitom sám nepožadoval, aby mu druzí posluhovali. Jednou ho přistihl čerstvý konvertita, jak si zašívá svůj šat. Nemohl ukrýt svůj údiv, že člověk tak zasloužilý se tak ponižuje.

„Nevidím v tom nic nepřiměřeného, že napravuji, co jsem sám poškodil.“ Tento příklad pokory na dotyčného tak zapůsobil, že, jak později tvrdil, to nejvíce upevnilo jeho víru.

Františkovo apoštolské působení získávalo církvi stále nové věrné vyznavače. Je možno se o tom přesvědčit z knih, do kterých věrně zapisoval jména všech konvertitů. Staral se o ně pečlivě i nadále, a když se např. dověděl, že se ocitli v nouzi, posílal je do zámku pánů Blonay, kteří se nejen starali o materiální potřeby chudých, ale slovem

i příkladem je utvrzovali ve víře. Často je navštěvoval, vedl jejich duše, uděloval jim svátosti a povzbuzoval je k dokonalému životu. Dával jim za vzor mystický vztah Krista a církve. Zbožní manželé chtěli skutečně kráčet ve stopách Kristových a po jednom svatém přijímání si vzájemně slibovali, že ten z nich, který svého druhu přežije, neuzavře nový sňatek, ale zasvěti se Bohu. Nebyla to prázdná slova, protože pan Blonay jako vdovec přijal kněžské svěcení a pod Františkovým vedením se vyznačoval výraznými ctnostmi. František ho nazýval svým bratrem a často se zdržoval v jeho domě. Mladší dcerka pana Blonaye Amata si Františka velice oblíbila. Když přišel do zámku, nechtěla se od něho odtrhnout. Jak později přiznala, měla dojem, že to není člověk, ale anděl v lidském těle. František v předtuše, že se stane horlivou řeholnicí, věnoval této dívce svou zvláštní péči. Snažil se vzbudit v ní odpor i ke každému všednímu hříchu.

Nepřítel všeho dobra se chtěl Františkovi zřejmě mstít. V provincii se objevilo náhle více případů posedlosti a postižení přítom velice trpěli. Volali na pomoc Františka, který pomocí exorcismu některé zcela zbavil Zlého. Jiným alespoň zjednal značnou úlevu. Tak se zloba pekla obracela ve slávu církve. Pastoři ze žárlivosti očerňovali Františka a šířili o něm nejrůznější pomluvy. Označovali ho za čaroděje. Používali k tomu i knížku jakéhosi pařížského lékaře, ve které byly nebezpečné bludy a pomluvy o praxi církevního exorcismu. František na to odpověděl traktátem o démonologii. Popisuje v něm možný vliv ďábla na člověka, podstatu posedlosti a její druhy a působnost exorcismů. Poukazuje na příklady z Písma svatého i církevních Otců. Nejlepší zbraní proti ďáblu je nevinnost, modlitba a poslušnost vůči církvi.

(Pokračování)
Překlad -Iš-

arcibiskup dostal do tvrdých sporů s městskými institucemi; exponoval se v průběhu koncilu v Lyonu v roce 1274, který svolal papež Řehoř X., aby podpořil jednotu mezi latinskou a řeckou církví po rozdělení v důsledku velkého východního rozkolu v roce 1054; vyjasnil myšlení Tomáše Akvinského, který se stal předmětem kritiky, a dokonce zcela nespravedlivého odsouzení.

Doctor universalis

Zemřel v cele svého kláštera Svatého Kříže v Kolíně v roce 1280 a brzy začal být svými spolubratry uctíván. Církev ho představila uctě věřících blahorečením v roce 1622 a kanonizací v roce 1931, kdy ho papež Pius XI. prohlásil za učitele církve. Šlo o nesporně vhodné uznání pro tohoto velkého Božího muže a významného vědce nejen v oblasti pravdy víry, ale i v četných dalších oborech vědy; skutečně – když se podíváme na tituly jeho přečetných děl, uvědomíme si, že jeho kultura měla v sobě něco zázračného. Jeho encyklopedické zájmy mu dovolily zabývat se nejen filosofií a teologií jako u jiných současníků, ale také všemi tehdy známými obory, od fyziky až po chemii, od astronomie až po mineralogii, od botaniky až po zoologii. Z toho důvodu ho papež Pius XII. jmenoval patronem přírodovědců a je nazýván také „Doctor universalis“ právě pro šíři svých zájmů a svého vědění.

Pochopitelně, vědecké metody používané svatým Albertem Velikým nejsou takové, jaké se stabilizovaly v následujících staletích. Jeho metoda spočívala prostě v pozorování, popisování a klasifikaci studovaných fenoménů, ale tím byla otevřena brána pro budoucí práci.

Věda, která míří k Bohu

Je ještě mnoho toho, čemu se i my můžeme naučit. Především svatý Albert ukazuje, že mezi vědou a vírou není rozpor, a to i přes některé epizody nedo-

rozumění, které se v dějinách vyskytly. Člověk víry a modlitby, jakým byl svatý Albert Veliký, může vážně kultivovat studium přírodních věd a prohlubovat poznání mikro- a makrokosmu, odhalovat zákony vlastní hmotě, neboť toto všechno přispívá k podpoře žizně po Bohu a lásky k němu. Bible mluví o stvoření jako o první řeči, skrze kterou nám Bůh – nejvyšší inteligence, jakou je Logos – zjevuje něco o sobě. Kniha Moudrosti např. tvrdí, že přírodní jevy, vyznačující se velikostí a krásou, jsou jako díla umělce, skrze která analogicky můžeme poznávat Původce stvoření (srov. Mdr 13,5). S podobností klasikou pro středověk a renesanci je možno přirovnat svět přírody ke knize, kterou napsal Bůh a kterou čteme na základě různých vědeckých objasnění (srov. *Discorso ai partecipanti alla Plenaria della Pontificia Accademia delle Scienze*, 31. října 2008). Kolik to vědců ve stopách svatého Alberta Velikého přispělo k pokroku bádání inspirovaného úžasem a vděčností nad světem, který v jejich očích jakožto vědců a věřících se jevil jako dobré dílo moudrého a láskyplného Stvořitele. Vědecké studium se tak přetváří v hymnus chvály. To dobře pochopil velký astrofyzik naší doby, jehož proces blahorečení byl zahájen, Enrico Medi, který napsal: „Ó, vy tajemné galaxie..., vidím vás, počítám vás, pozoruji vás, studuji, odhaluji, pronikám do vás a shromažďuji. Od vás získávám světlo a činím z něho vědu, беру pohyb a činím z něho moudrost, беру jiskření barev a činím z něho poezii; беру vás, hvězdy, do svých rukou a chvěji se v jednotě svého bytí, zvedám vás nad

Svatý Albert Veliký

vás samotné a v modlitbě vás předkládám Stvořiteli, kterému se vy hvězdy můžete klanět jen mým prostřednictvím.“ (*Le opere. Inno alla creazione*)

Svatý Albert Veliký nám připomíná, že mezi vědou a vírou je přátelství a že lidé vědy se skrze své povolání ke studiu přírody mohou vydat autentickou a úchvatnou cestou ke svatosti.

Objevitel Aristotela

Mimořádná otevřenost jeho mysli nám ukazuje jednu kulturní operaci, kterou úspěšně podnikl, totiž přijetí a zhodnocení aristotelského myšlení. V době svatého Alberta totiž začala přicházet ve známost četná díla tohoto velkého řeckého filosofa, který žil ve čtvrtém století před Kristem, a to především z oblasti etiky a metafyziky. Demonstroval sílu rozumu, vysvětloval s průzračnou jasností smysl a strukturu reality, její srozumitelnost, hodnotu a cíl lidského jednání. Svatý Albert Veliký otevřel bránu pro úplné přijetí Aristotelovy filosofie do středověké filosofie a teologie, přijetí, které plně dokončil svatý Tomáš. Toto přijetí filosofie, řekněme pohansko-předkřesťanské, bylo pro onu dobu skutečnou kulturní revo-

lucí. Mnozí křesťanští myslitelé se totiž obávali Aristotelovy filosofie, filosofie nikoliv křesťanské, především proto, že byla prezentována svými arabskými komentátory a byla interpretována zdánlivě, alespoň v některých bodech, jako nesmířitelná s křesťanskou vírou. Vzniklo tedy dilema: Jsou víra a rozum navzájem v protikladu, nebo ne?

V tom je jedna z velkých zásluh svatého Alberta: studoval Aristotelova díla s vědeckou přísností v přesvědčení, že všechno to, co je reálně racionální, je slučitelné s vírou zjevenou v Písmu svatém. Jinými slovy, svatý Albert Veliký tak přispěl k formaci autonomní filosofie, odlišné od teologie a spojené s ní pouze jednotou pravdy. Tak se v XIII. století zrodilo jasné rozlišení mezi dvojím vědním: filosofií a teologií, které ve vzájemném dialogu harmonicky spolupracují na odhalení autentického poslání člověka, žizničního po pravdě a blaženosti: a je to především teologie definovaná svatým Albertem jako „afektivní věda“, která ukazuje člověku jeho povolání k věčné radosti pramenící z plného přilnutí k pravdě.

Svatý Albert byl schopný sdělit toto pojetí způsobem prostým a srozumitelným. Skutečný syn svatého Dominika kázal ochotně Božímu lidu, který byl uchvácen jeho slovem a příkladem jeho života.

Draží bratři a sestry, prosme Pána, aby nám nikdy v církvi svatě nescházeli teologové vzdělání, zbožní a moudří jako svatý Albert Veliký a aby pomáhal každému z nás vytvořit si vlastní „podobu svatosti“, jakou on sledoval ve svém životě: „Chtít všechno, co chci, pro slávu Boží, jako Bůh, který chce pro svou slávu všechno, co chce.“ To znamená řídit se ve všem Boží vůlí, abychom všechno dělali vždy jen pro jeho slávu.

Bollettino Vaticano
24. března 2010

Mezitulky redakce Světla

KOSTEL PRO TRADIČNÍ MŠI

Kardinál Wiliam Levada posvětil 10. března v Dentonu (Nebraska) kostel pro tradiční bratrstvo svatého Petra. Slavnosti se účastnil i prefekt Kongregace pro nauku víry jako předseda komise Ecclesia Dei.

(kipa)

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

Církev se ocitá v situaci vyhnance ve vlastní zemi. To nám připomíná situace ze Starého zákona. Kdykoliv Hospodin postihl takto svůj lid, byl to Boží trest za pýchu, vlažnost a modloslužbu. Místo aby se klaněl z celého srdce Bohu pravému, postavil do středu bohy cizí a sám sebe, své sebeuspokojení a svůj majetek.

Jestliže zjišťujeme, že se na nás valí neštěstí, že je stržena ohrada kolem naší vinice a divočák ji spásá, nemůžeme se hněvat na Pána. Naše vinice si spíše může přiznat s prorokem Bărúkem: „Musím se dívat na zajetí svých synů, které na ně dopustil Nejvyšší. Byla jsem zpustošena pro hříchy svých dětí, protože se uchýlili od Božího zákona, neuznávaly jeho ustanovení, nešly cestami Božích přikázání, nekráčely po cestách výchovy ke spravedlnosti.“ Nedopouští to na nás Pán všechno proto, že se mu už nemůže líbit náš způsob života? Současnými ranami nás napomíná, abychom začali vážně zpytovat své svědomí. Ale abychom mohli zpytovat své svědomí, potřebujeme toto svědomí především řádně „zprovoznit“. Je ono ještě skutečně zrcadlem, ve kterém se odráží Boží zákon a Boží vůle, není toto zrcadlo už zanesené našimi zlovy, leností, vlažností a pohodlností, není tak zdeformované, že se stalo přímo klamným majákem, který vede na scestí? Prosme proto vroucně Pána, aby nám dal poznat, zda ho nezarmucují nejvíce viny, které jsou nám skryty. Žalmista nás upozorňuje, že jedním z Božích trestů je, že nás Pán nechá, „ať si žijeme podle svých nápadů“. Neříkali jsme si také: „Panovníkova cesta není správná“, a nenahrazovali jsme ji vlastním nápadem? Hledali jsme upřímně a důsledně především to, co se líbí jemu, nebo jsme ho chtěli přimět, aby se mu líbilo to, co se zalíbilo nám? Co když není srozuměn se způsobem, jakým

odsouváme a přehlízíme to, čím naše předky po staletí obdarovával? Jak se Pán asi dívá na naše nové obyčeje, které nijak nepřispěly k prohloubení a zvýraznění naší úcty k němu, naší lásky a pokory a k jeho oslavě? Stali jsme se v posledních desetiletích opravdu jeho svědky uprostřed hříšného světa, nebo jsme se tomtu světu přizpůsobili, ztrácíme se v něm jako v moři a osvojili si jeho neřesti a zlovy? Předávali jsme za všech okolností slovem i příkladem dědictví víry neporušené se vši úctou a vážností, jakou zasluhuje? Jsme pro své děti živým a názorným obrazem svého nebeského Otce? Dobře se zpytujeme, zda jsme ve skutečnosti „neupustili od své původní lásky“. I pro nás může platit Pánovo slovo: „Protože nejsi ani studený, ani teplý, vyplivnu tě z úst. Myslíš si, že jsi bohatý, a přitom nevíš, jak jsi ubohý, politováníhodný, chudý, slepý a nahý. Kup si ode mne šaty, abys ses oblékl a neukazoval svou ošklivou nahotu!“ Jakou pozornost jsme věnovali výstražným prorockým hlasům, které nám ukazovaly cestu a varovaly před chybnými kroky? Jak velkým Božím miláčkem byl Mojžíš! A nakonec to byli nejen ti, kteří zahynuli na poušti, ale on sám, jejich velký vůdce, kdo nevstoupil do země zaslíbené, protože nedůvěřoval Hospodinovu hlasu. Běda nám, jestliže „máme jméno, jako bychom žili, ale jsme mrtví: Je třeba se probudit a utvrdit zbytek, který je na vymření“.

Až si od Boha vyprosíme tu odvahu a světlo, abychom upřímně zvážili všechny své kroky, zda se opravdu líbily našemu Pánu a zda směřovaly a sloužily k jeho větší slávě, budeme se moci s důvěrou obrátit na jeho milosrdenství, aby nám nejen odpustilo, ale aby nás uvedlo do své zaslíbené země, abychom ho všemi svými slovy a skutky oslavovali jak v chrámě ve společenství všech andělů a svatých, tak také před lidmi svým zářivým pří-

kladem a neochvějnou věrností jeho vůli i jeho lásce.

Takové opravdové sebezpoznání a pokorné vědomí nás také nejlépe disponuje, abychom byli schopni splnit druhou nezbytnou podmínku pro přijetí milosrdenství, a to je odpuštění všem, kteří nás zraňují a ubližují nám osobně nebo obecně jako členům pohrdané církve. Právě proto, že takovou situaci můžeme prožívat velmi bolestně, je to velmi dobrá příležitost pěstovat v sobě onu nezbytnou lásku k nepřítelům, kterou nám Ježíšův příklad nekompromisně ukládá. Vnitřní postoj lásky k nepřítelům je ve skutečnosti naší hlavní zbraní jak k tomu, abychom v sobě překonali rozhořčenost, nekld a neuvážené reakce, tak k tomu, abychom obnovili dobrou pověst církve a zachovali při každém kontaktu s protivníky opravdu důstojný křesťanský postoj, který je také nejlepší cestou, jak je odzbrojit, a dokonce získat. Příkladem nám může být svatý Jan Bosco, který budoval svou salesiánskou kongregaci ve velmi těžké době, kdy vláda zarputile bojovala proti papeži a rušila řeholní společnosti. Don Bosco však dokázal vycházet docela přátelsky s nejzatvrzelejšími odpůrci církve a náboženství. Měl pro to dva důvody: jednak ten, že k tomu, aby mohl dosáhnout svého, potřeboval i nevěřící volnomyšlenkáře, jednak ten, že v každém z nich viděl nesmrtelnou duši, kterou Bůh stvořil, aby byla spasena. Uměl přitom i státníkovi otevřeně říct, že jeho činy nemůže ani při nejlepší vůli ospravedlnit ani podle Božího zákona, ani podle církevního práva. Dokázal přitom jednat se všemi jako s nejlepšími přáteli. Byl v tom zřejmě výborným žákem svého učitele svatého Františka Saleského.

Ten, koho nepřátelé církve nejvíce urážejí a nejvíce mu křivdí, je sám Bůh, který je přesto nekonečně miluje. Kdykoliv ve své denní modlitbě vzbuzujeme lásku k bližním, měli bychom konkrétně myslet především na naše nepřátele a toto vzbuzení lásky pak

opakovat pokaždé, když se setkáme s projevy jejich nepřátelství. Modleme se pravidelně nejen za ně, ale i za ty z jejich předků, u nichž uschly kořeny křesťanství, protože u všech můžeme předpokládat, že pocházejí z rodu, který kdysi patřil mezi věřící. Místo pobouřených a odsuzujících a nelichotivých přivlastků naučme se posílat jim často v duchu pozdrav: „Bratře, miluji tě a jsem ochoten ke každé oběti, abych tě zachránil pro nebe.“

Všichni vnější nepřátelé i vnitřní škůdci církve jsou o to politováníhodnější, že nejednají z vlastní iniciativy, ale stali se s větší či menší mírou vlastního zavinění nástroji v rukou úhlavního Nepřítele, o kterém možná skálopevně tvrdí, že neexistuje. Za celou současnou proticírkevní kampaní je ďáblova iniciativa a koordinace zcela zjevně patrná. Proti ďáblu je třeba se vzepřít, jak říká svatý Jakub. Úhlavním nepřitelem Lháře a Vraha je neposkrvněná Matka Milosrdenství. Když žádala o zasvěcení Ruska, chtěla ďábla spoutat přímo v jeho doupeti. Tehdy jsme jí bláhově nevyhověli a umožnili jsme mu tak, aby se rozlezl po celém světě a vybudoval si nebývalé mocenské pozice. Nezbyvá, než abychom nyní Matce Milosrdenství s důvěrou svěřovali právě ona místa, ony vlády a parlamenty, jednotlivá média včetně internetu. Nejsvětější svátost a Maria Pomocnice křesťanů jsou naše bezpečné sloupy i v nejrozbušenějším moři, jak je prorocky viděl svatý Jan Bosco ve vidění, které výstižně znázorňuje současnou situaci. „Smiluj se nad námi, Bože všehomíra, ukaž nám světlo svého slitování. Znovu číň znamení, opakuj zázraky, shromáždí všechny Jakubovy kmeny, svou bázní pronikni všechny pohany, kteří tě nehledají, aby poznali, že není Boha kromě tebe. Smiluj se nad lidem, který dostal od tebe své jméno. Smiluj se nad svým svatým městem, naplň Sión svými nevýslovnými slovy a svůj lid svou slávou.“ -lš-

Pondělí 12. 4. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Evangelium 6:10 Octava dies (570) 6:45 U hrobu kardinála Berana 6:55 GOODwillBOY IV. (7. díl) 7:35 Čtème z křesťanských periodik 7:45 Klauzura 8:05 Noční univerzita: Každý den ke slávě Boží - P. Vojtěch Kodet, Th.D., OCarm., K. Lachmanová, Th.D. 9:30 Hornolidečko - Seninka 9:35 Přejeme si... 10:00 Zpravodajské Noeviny: 8. 4. 2010 10:10 Nedělní čtení 10:35 Na koberečku (82) 10:50 Cesta k andělům (27. díl): P. Václav Vacek 11:30 Hornolidečko - Valašské Příkazy 11:35 O dřevě 11:45 O Mlsálkovi (12/18): Mlsálek a drak 11:55 Z pokladů duše [P] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 STABAT MATER: Pergolesi 13:00 Chrystos voskres, chrystos anesti 13:25 Otazníky na téma: Romské dítě v neromské rodině 15:00 Franz Liszt: Virtuóů hudby [P] 15:45 Noekreace aneb Vandrování (30. díl) 16:00 H2Onews 16:15 Píseň svobody - Bakhita 16:40 Hledači dobrých zpráv (3. díl): Záchraná stanice pro handicapované živočichy 16:55 Atlas Charity (21. díl): Český Těšín Svibice (Centrum pro seniory) 17:00 NOEparáda: (53. díl) [L] 17:25 Krásy Čech a Moravy (23. díl): Červená Lhota 17:45 Zelená energie 18:00 Hornolidečko - Francova Lhota 18:15 Přejeme si... 18:35 O Mlsálkovi (13/18): Mlsálkovi maléry [P] 18:45 Léta letí k andělům (01): Mons. Karel Herbst 19:05 Ekoauto - březem (5. díl) 19:20 Světlo pro Evropu (10. díl) 19:45 Zpravodajské Noeviny: 8. 4. 2010 20:00 Z pokladů duše 20:05 Harfa Noemova [P] 20:25 Přírodní krásy Ameriky (3. díl): Grand Canyon 21:30 Na koberečku (83) [P] 21:45 GOODwillBOY IV. (7. díl) 22:30 Noční univerzita: Žena z pohledu Krista - sr. Veronika Barátová 0:10 Zpravodajské Noeviny: 6. 4. 2010 0:20 STABAT MATER: Pergolesi 1:15 Evangelium 1:20 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 13. 4. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Noční univerzita: Každý den ke slávě Boží - P. Vojtěch Kodet, Th.D., OCarm., K. Lachmanová, Th.D. 7:40 Pro vita mundi - biskup Karel Otčenášek 8:25 Noemova pošta 2010: duben 10:00 Dopis z Indie 10:20 Hvězdy pražských jar 11:00 Bud' vůle tvá 11:25 Škola tmou 11:45 O Mlsálkovi (13/18): Mlsálkovi maléry 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Záznam koncertu Yeodo Youth Orchestra Korea 13:05 Octava dies (570) 13:35 Přírodní krásy Ameriky (3. díl): Grand Canyon 14:40 Hledači dobrých zpráv (4. díl): EvangMoto Tour 2007 v Českém Brodě 14:55 Cesty za poznáním: Čína 15:45 O dřevě 16:00 Zpravodajské Noeviny: 8. 4. 2010 16:10 Franz Liszt: Virtuóů hudby 16:55 Noekreace aneb Vandrování (30. díl) 17:05 Cesta k andělům (27. díl): P. Václav Vacek 17:45 Píseň svobody - Bakhita 18:15 Krásy Čech a Moravy (23. díl): Červená Lhota 18:35 O Mlsálkovi (13/18): Mlsálkovi maléry 18:45 Noeland (16. díl) 19:15 Přejeme si... 19:35 Hornolidečko - Francova Lhota 19:50 Zpravodajské Noeviny: 13. 4. 2010 [P] 20:00 Z pokladů duše [P] 20:05 Kulatý stůl (51. díl): 60. let od Barbarské noci I. [L] 21:35 Jako hořčičné zrnko (6. díl) [P] 22:20 Zpravodajské Noeviny: 13. 4. 2010 22:30 Tygři oceánů (01/15) [P] 22:55 Cokoli jste učinili jednomu...: Farní charita Starý Knín 23:15 Čtème z křesťanských periodik 23:25 Je život ženy blažený? 23:50 Hornolidečko - Valašské Příkazy 0:00 Zpravodajské Noeviny: 13. 4. 2010 0:10 Bez hábitu (15. díl): Společnost sester Ježíšových 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 14. 4. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny: 13. 4. 2010 6:15 Maribor - Kostel světla 6:30 Cokoli jste učinili jednomu...: Farní charita Starý Knín 6:50 Tygři oceánů (01/15) 7:15 Přejeme si... 7:35 Cesty za poznáním: Čína 8:25 Krásy Čech a Moravy (23. díl): Červená Lhota 8:45 Cesta k andělům (27. díl): P. Václav Vacek 9:25 O dřevě 9:35 Je život ženy blažený? 10:05 Čtème z křesťanských periodik 10:15 Hornolidečko - Francova Lhota 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Noční univerzita: Každý den ke slávě Boží - P. Vojtěch Kodet, Th.D., OCarm., K. Lachmanová, Th.D. 13:30 Detviánské kříže (3. díl) 13:45 Velikonoce v Římě 14:15 Bez hábitu (15. díl): Společnost sester Ježíšových 15:15 Na koberečku (83) 15:30 NOEparáda: (53. díl) 16:00 Zpravodajské Noeviny: 13. 4. 2010 16:10 Jako hořčičné zrnko (6. díl) 17:00 V posteli Pod nebesy IV. (7. díl) [P] 17:50 Franz

Liszt: Virtuóů hudby 18:35 O Mlsálkovi (14/18): Jak Mlsálek nakupoval 18:45 Dopis z Indie 19:05 Píseň svobody - Bakhita 19:35 Noekreace aneb Vandrování (30. díl) 19:50 H2Onews 20:00 Z pokladů duše 20:05 Kulatý stůl (52. díl): 60. let od Barbarské noci II. [L] 21:35 Léta letí k andělům (38. díl): Mikuláš Kroupa [P] 22:00 Přejeme si... [P] 22:20 Atlas Charity (24. díl): Havířov (Centrum prevence pro děti a mládež) 22:30 Hledání (1. díl): Nesmrtnosti 22:50 Nezděné město 23:10 Cesty za poznáním: Massai Mara 23:20 Léta letí k andělům (01): Mons. Karel Herbst 23:40 Zelená energie 0:00 H2Onews 0:10 Záznam generální audience papeže Benedikta XVI. 1:30 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 15. 4. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [L] 6:05 H2Onews 6:15 Modlitby se zpěvy Taizé 7:15 Noční univerzita: Žena z pohledu Krista - sr. Veronika Barátová 8:55 Kulatý stůl (51. díl): 60. let od Barbarské noci I. 10:30 Harfa Noemova 10:50 Na koberečku (83) 11:05 Cesty za poznáním: Torre de Belém 11:15 Noeland (16. díl) 11:45 O Mlsálkovi (14/18): Jak Mlsálek nakupoval 11:55 Z pokladů duše [P] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Cesty za poznáním: Namib park, Velká mešita Hassana II., Socha svobody 12:35 Octava dies (570) 13:05 V posteli Pod nebesy IV. (7. díl) 13:55 NOEparáda: (53. díl) 14:20 Nezděné město 14:40 Přírodní krásy Ameriky (3. díl): Grand Canyon 15:45 Noekreace aneb Vandrování (30. díl) 16:00 Zpravodajské Noeviny: 13. 4. 2010 16:10 Přejeme si... 16:30 Cesty za poznáním: Čína 17:20 Atlas Charity (24. díl): Havířov (Centrum prevence pro děti a mládež) 17:25 Čaro múdrosti a lásky 18:25 Biblické postavíčky v Českém katolickém biblickém díle 18:35 O Mlsálkovi (14/18): Jak Mlsálek nakupoval 18:45 GOODwillBOY IV. (7. díl) 19:25 Cesty za poznáním: Massai Mara 19:35 Na koberečku (83) 19:50 Zpravodajské Noeviny: 15. 4. 2010 [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 U NÁS aneb o cimbalu o lidové kultuře (24. díl) 21:05 Teen Challenge 21:25 Hlubinami vesmíru s doc. Zdeňkem Mikuláškem 22:05 Hornolidečko - Valašské Příkazy 11:30 Zpravodajské Noeviny: 15. 4. 2010 22:25 Noční univerzita: Každý den ke slávě Boží - P. Vojtěch Kodet, Th.D., OCarm., K. Lachmanová, Th.D. 23:50 Noekreace aneb Vandrování (30. díl) 0:00 Zpravodajské Noeviny: 15. 4. 2010 0:10 Tygři oceánů (01/15) 0:35 Krásy Čech a Moravy (23. díl): Červená Lhota 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 16. 4. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny: 15. 4. 2010 6:15 V posteli Pod nebesy IV. (7. díl) 7:05 Octava dies (570) 7:35 Jako hořčičné zrnko (6. díl) 8:20 STABAT MATER: Pergolesi 9:15 Je život ženy blažený? 9:40 Hledání (1. díl): Nesmrtnosti 10:05 Kulatý stůl (52. díl): 60. let od Barbarské noci II. 11:35 Cesty za poznáním: Massai Mara 11:45 O Mlsálkovi (14/18): Jak Mlsálek nakupoval 11:55 Z pokladů duše [P] 12:00 Polední modlitba [L]

III. PĚŠÍ POUŤ MUŽŮ

z Vranova nad Dyjí do Jevišovic
ke svatému Josefovi - patronovi mužů
se koná

v sobotu 1. 5. 2010

- vyrazí se v 8.00 z Vranova n/D
- mše svatá ve 13.30 v Jevišovicích
- délka trasy 25 km
- v případě neclhu na faře ve Vranově je potřeba spacák
- doprovodné vozidlo zajištěno
- návrat si zajišťuje každý sám

Přihlásit se můžete na čísle 515 296 384 nebo 731 402 742 nebo e-mailem marek@fatym.com.

POŘADÁ A ZVE POUTNÍ BRATŘSTVO

Poselství Královny míru

I dnes si přeji všechny vás vyzvat, abyste byli silní v modlitbě i ve všech těch momentech, kdy vás přepadnou pokušení a zkoušky. Žijte v radosti a pokoře své křesťanské povolání a všem dávejte svědectví. Já jsem s vámi a všechny vás nosím před svého Syna Ježíše, a ON vám bude silou a podporou. Děkuji vám, že jste přijali mou vyzvu!

Medžugorje 25. 3. 2010

12:05 Cesty za poznáním: Byzantská Moldavie, Palenque, Meknes 12:35 Chrystos voskres, chrystos anesti 13:00 U NÁS aneb o cimbalu o lidové kultuře (24. díl) 14:00 Léta letí k andělům (38. díl): Mikuláš Kroupa 14:25 Kulatý stůl na téma: Ostrava město kultury 16:00 Zpravodajské Noeviny: 15. 4. 2010 16:10 Cesta k andělům (27. díl): P. Václav Vacek 16:50 Noekreace aneb Vandrování (30. díl) 17:00 Přírodní krásy Ameriky (3. díl): Grand Canyon 18:05 Nezděné město 18:25 Biblické postavíčky v Českém katolickém biblickém díle 18:35 O Mlsálkovi (15/18): Jak Mlsálek zkoumal budík 18:45 Léta letí k andělům (01): Mons. Karel Herbst 19:05 Teen Challenge 19:25 Dopis z Indie 19:50 H2Onews [P] 20:00 Z pokladů duše [P] 20:05 Kulatý stůl (53. díl): 60. let od Barbarské noci III. [L] 21:35 Přejeme si... 21:55 NOEparáda: (53. díl) 22:20 Noční univerzita: Žena z pohledu Krista - sr. Veronika Barátová 0:00 H2Onews 0:10 Tygři oceánů (01/15) 0:35 Atlas Charity (24. díl): Havířov (Centrum prevence pro děti a mládež) 0:40 Hledači dobrých zpráv (4. díl): EvangMoto Tour 2007 v Českém Brodě 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 17. 4. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Hlubinami vesmíru s doc. Zdeňkem Mikuláškem 6:55 Čtème z křesťanských periodik [P] 7:05 Jako hořčičné zrnko (5. díl) 7:50 Čaro múdrosti a lásky 9:10 Noeland (16. díl) 8:50 JuniorTV Kopřivnice (4. díl) [P] 9:40 Přejeme si... 10:00 V posteli Pod nebesy IV. (7. díl) 10:50 NOEparáda: (53. díl) 11:15 Cesty za poznáním: Budapeštský parlament 11:25 Cesty za poznáním: Heraklion 11:35 Cesty za poznáním: El Escorial 11:45 O Mlsálkovi (15/18): Jak Mlsálek zkoumal budík 11:55 Z pokladů duše 12:00 Angelus Domini 12:05 Záznam koncertu Yeodo Youth Orchestra Korea 13:05 Zpravodajské Noeviny: 15. 4. 2010 13:15 Bez hábitu (15. díl): Společnost sester Ježíšových 14:15 Cesty za poznáním: Massai Mara 14:25 Jen jeden plat 14:50 Přírodní krásy Ameriky (3. díl): Grand Canyon 16:00 H2Onews 16:10 Léta letí k andělům (02): P. Ludvík Armbruster 16:30 Apoštolská návštěva Sv. otce Benedikta XVI. na Maltě [L] 17:15 Pro vita mundi (63): P. Ing. Miloslav Fiala, OPræm. 21:55 Čtème z křesťanských periodik 22:05 Noční univerzita (133. díl): Čas a co s ním - Jan Sokol [P] 22:50 Nedělní čtení 23:15 Franz Liszt: Virtuóů hudby 0:00 Zpravodajské Noeviny: 15. 4. 2010 0:10 Kulatý stůl (52. díl): 60. let od Barbarské noci II. 1:40 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 18. 4. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Evangelium [P] 6:25 Nedělní čtení 6:50 U NÁS aneb o cimbalu o lidové kultuře (24. díl) 7:50 Smrt Fuerteventury [P] 8:00 Jako hořčičné zrnko (6. díl) 8:45 Teen Challenge 9:05 Píseň svobody - Bakhita 9:35 Jen jeden plat 10:00 Léta letí k andělům (02): P. Ludvík Armbruster 10:20 Evangelium 10:30 Mše svatá z kostela sv. Václava s farností Hluk [L] 11:40 Cesty za poznáním: Massai Mara 12:00 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. [L] 12:20 Čtème z křesťanských periodik 12:30 Zpravodajský souhrn týdne 13:00 Přejeme si... [P] 13:20 Léta letí k andělům (38. díl): Mikuláš Kroupa 13:45 Havířov začali hrát [P] 14:35 Krásy Čech a Moravy (23. díl): Červená Lhota 14:55 Harfa Noemova 15:15 Biblické postavíčky v Českém katolickém biblickém díle 15:25 Noeland (17. díl) [P] 16:00 Simba, lvi král (1/2) 17:15 Apoštolská návštěva Sv. otce Benedikta XVI. na Maltě [L] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Octava dies (571): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 20:35 Noekreace aneb Vandrování (31. díl) [P] 20:45 Nejkrásnější operní sborové zpěvy: záznam z Vídně [P] 21:50 Nedělní čtení 22:15 Atlas Charity (24. díl): Havířov (Centrum prevence pro děti a mládež) 22:25 Noemova pošta 2010: duben 0:00 Zpravodajský souhrn týdne 0:30 Hlubinami vesmíru s doc. Zdeňkem Mikuláškem 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

SVÁTOSTNÝ JEŽÍŠ UZDRAVUJE

Stejný Ježíš, který před dvěma tisíci lety kráček Jeruzalémem, zemřel na kříži a po třech dnech vstal z mrtvých, žije mezi námi, chce nám být nablízku, pomáhat nám, chce nás vést. Jeho „Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi, a já vám dám odpočinout“ platí pro každého z nás. Ježíš nepřišel na tento svět jen proto, aby uzdravil pár lidí v Jeruzalémě, nýbrž chce vše, co činil tehdy, činit dnes i pro nás. Všechny lidi, kteří k němu přicházeli s vírou, osvobodil a uzdravil. Tento Ježíš nám slíbil, že s námi zůstane až do konce světa. Ustanovil Eucharistii a v ní je fyzicky přítomen. Můžeme k Němu přicházet, rozprostřít před Ním všechny své problémy a těžkosti, svěřit Mu všechno dobré i špatné ve svém životě a On se nebude zdráhat nás osvobodit a uzdravit. Zacelí naše rány a doplní, čeho se nám nedostává. Odejme z našeho života temnotu a naplní naše srdce svým pokojem a radostí, jaké nám svět nemůže dát.

V dubnu přijede do Čech otec Anthony, indický kněz z Kongregace vincentinů, který působí ve východní Africe a před dvěma lety byl ustanoven nástupcem otce Billa. Otec Anthony bude na různých místech naší republiky sloužit mše svaté s modlitbami za uzdravení Ježíšem v Eucharistii. **Bližší informace na tel. 607 609 103 nebo na e-mailu anthony2010@seznam.cz.**

PŘEHLED MŠÍ SVATÝCH S OTCEM ANTHONY

- **pondělí 19. 4. v 18 hod., Praha 11,** Komunitní centrum Matky Terezy, U Modré školy 1
- **úterý 20. 4. v 19 hod., České Budějovice,** kostel sv. Vojtěcha, E. Destinové 1
- **středa 21. 4. v 17 hod., Tábor – Klokoty,** kostel Nanebevzetí Panny Marie, Staroklokotská 1
- **čtvrtek 22. 4. v 18 hod., Liberec,** kostel sv. Antonína Velikého, Kostelní 7
- **pátek 23. 4. v 17.30 hod., Plzeň-Bory,** kostel sv. Jana Nepomuckého, Klatovská třída 45
- **sobota 24. 4. v 9 hod., Chomutov,** kostel Nanebevzetí Panny Marie, náměstí 1. máje 2
- **sobota 24. 4. v 15.30 hod., Praha 1,** kostel Panny Marie Sněžné, Jungmannovo nám. 18

Liturgická čtení

Neděle 11. 4. – 2. neděle velikonoční, neděle Božího milosrdenství

1. čt.: Sk 5,12–16
Ž 118(117),2–4.22–24.25–27a
Odp.: 1 (*Oslavujte Hospodina, neboť je dobrý, jeho milosrdenství trvá navěky. Nebo: Aleluja.*)
2. čt.: Zj 1,9–11a.12–13.17–19
Ev.: Jan 20,19–31
Slovo na den: *Ruku do jeho boku.*

Pondělí 12. 4. – ferie

1. čt.: Sk 4,23–31
Ž 2,1–3.4–6.7–9
Odp.: srov. 12c (*Blaze všem, kdo se uchylují k Hospodinu. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 3,1–8
Slovo na den: *Z Ducha duch.*

Úterý 13. 4. – nez. pam. sv. Martina I.

1. čt.: Sk 4,32–37
Ž 93(92),1ab.1c–2.5
Odp.: 1a (*Hospodin kraluje, oděl se velebností. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 3,7b–15
Slovo na den: *Vítr vane, kam chce.*

Středa 14. 4. – ferie

1. čt.: Sk 5,17–26
Ž 34(33),2–3.4–5.6–7.8–9
Odp.: 7a (*Ubožák zavolal, a Hospodin slyšel. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 3,16–21
Slovo na den: *Kdo páchá zlo, nenávidí světlo.*

Čtvrtek 15. 4. – ferie

1. čt.: Sk 5,27–33
Ž 34(33),2+9.17–18.19–20
Odp.: 7a (*Ubožák zavolal, a Hospodin slyšel. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 3,31–36
Slovo na den: *Kdo je pozemský, mluví pozemsky.*

Pátek 16. 4. – ferie

1. čt.: Sk 5,34–42
Ž 27(26),1.4.13–14
Odp.: 4ab (*Jedno od Hospodina žádám, abych směl přebývat v Hospodinově domě. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 6,1–15
Slovo na den: *Kolik kdo chtěl.*

Sobota 17. 4. – ferie

1. čt.: Sk 6,1–7
Ž 33(32),1–2.4–5.18–19
Odp.: 22a (*Ať spočine na nás, Hospodine, tvé milosrdenství. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 6,16–21
Slovo na den: *Moře se vzdouvalo.*

BREVIÁŘ PRO LAIKY

10. – 17. DUBNA 2010

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 11. 4.		PO 12. 4.		ÚT 13. 4.		ST 14. 4.		ČT 15. 4.		PÁ 16. 4.		SO 17. 4.	
Antifona	471	527	518	582	518	582	518	582	518	582	518	582	518	582
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	471	527	518	582	518	582	518	582	518	582	518	582	518	582
Antifony	472	528	935	1046	950	1062	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132
Žalmy	813	914	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132
Krátké čtení a zpěv	514	577	520	584	523	588	526	591	529	595	532	599	536	602
Antifona k Zach. kantiku	515	578	520	584	523	588	526	592	530	595	533	599	536	603
Prosby	515	578	520	585	523	588	526	592	530	595	533	599	536	603
Závěrečná modlitba	515	578	521	585	1348	1492	527	592	530	596	533	600	537	603
Modlitba během dne:														
Hymnus	482	541	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583
Antifony	474	530	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584
Žalmy	474	530	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Krátké čtení	476	532	521	585	524	589	527	593	530	596	534	600	537	604
Závěrečná modlitba	515	578	521	585	524	589	527	592	530	596	533	600	537	603
Nešpory:														
Hymnus	477	533	477	533	517	581	517	581	517	581	517	581	517	581
Antifony	478	534	478	534	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126
Žalmy	478	534	478	534	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126
Kr. čtení a zpěv	513	576	516	579	522	586	525	590	528	593	531	597	535	601
Ant. ke kant. P. M.	513	576	516	579	522	587	525	590	528	594	532	598	535	601
Prosby	513	576	516	579	522	587	525	590	528	594	532	598	535	602
Záv. modlitba	515	578	515	578	521	585	1348	1492	527	592	530	596	533	600
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

BŮH A SVĚT

Joseph Ratzinger - Benedikt XVI. • Rozhovor s Peterem Seewaldem

Kniha rozhovorů, které J. Ratzinger vedl ještě před svým zvolením do nejvyššího církevního úřadu s novinářem Peterem Seewaldem. Zamýšlí se především nad základním učením katolické víry a nad otázkou, jak může církev oslovit osvíceného člověka 21. století.

Barrister & Principal, o. s. • Třetí vydání, v B & P vydání první Brož., A5, 322 stran, 298 Kč

JAN KŘTITEL MARIA VIANNEY MEZI NÁMI

Brožurka vydaná k Roku kněží obsahuje obecně známé, jednoduché a přitom velmi výstižné výroky sv. Jana M. Vianneye. Ty byly převzaty z rozličných publikací a jsou tematicky uspořádány k osobnímu zamyšlení.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o. • Brož., A6, 24 stran, 25 Kč

KNĚŽSKÁ SPIRITUALITA

Hans Urs von Balthasar • Z němčiny přeložila Marta Pavlíková • Úvod k českému vydání Vojtěch Brož

Na čem by měl stát život dnešních kněží? A co je podstatou kněžského poslání? Chceme-li znát odpověď na tyto otázky, je třeba se vrátit až k apoštolům, k jejich povolání samotným Kristem a k putování s ním po Galileji a Judsku. Apoštolové přijíma-

jí od Krista počátek nového života, a tím i účast na jeho kněžství. Život a poslání dnešních kněží je pokračováním nejen v poslání prvních apoštolů, ale především v poslání samotného Ježíše. Osoba Ježíše Krista je základem, srdcem i normou kněžské spirituality. Hans Urs von Balthasar se v této studii mimo jiné zabývá různým pojetím kněžství i jedinečností kněžství novozákonního, ústředním místem modlitby v životě kněze, biskupa a církevní obce nebo posláním Panny Marie v církvi. Myšlenkově hutné texty přecházejí v autorovu osobní meditaci nad daným tématem. Najdeme tu mnoho odpovědí na otázky, které si klademe (nejen) v souvislosti se současným nedostatkem kněžských povolání. *Karmelitánské nakladatelství • Brož., 117x180 mm, 88 stran, 129 Kč*

KÁZÁNÍ NA PÍSEŇ PÍSNÍ I.

Bernard z Clairvaux

Z latiny přeložila Markéta Koronhályová

Nejrozsáhlejší a ve středověku také nejrozšířenější dílo sv. Bernarda z Clairvaux, které vznikalo v průběhu posledních 18 let světcova života. Nejedná se o historicko-kritickou exegezi, ale o duchovní pochopení biblické knihy Písně písní. Bernard zde poukazuje na dvojitý rozměr Písně písní: eklesiologický (duchovní život církve) a mystický (duchovní život jednotlivce). Z celkového počtu 86 kázání je v této knize v latinsko-české verzi zatím prvních 41 promluv.

Krystal OP, s. r. o. • Váz., přebal, 156x216 mm, 528 stran, 475 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 1

147/2002

P. P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.